

A magyar nemzetiszocialista állam a Hungarizmus valóságalapján a korszerű világnézet és korszellem követelményeinek megfelelően építi fel a Magyar Birodalmat, kibővíti annak értelmét és gyakorlatát a Hungarizmussal és az ebből fakadó népszavazás útján szentesített autonómiákkal; és az 1526-ban elbukott magyar államiságot több mint négyszázéves kényszerszüneteltetése után helyreállítja és új életvalóságot, új életcélt és új élettartalmat ad számára az összes népcsoportok tudatos, közös akaratából. A testvéri népcsoportok népszavazással szentesítik autonómiájukat és ettől, valamint a Hungarista Magyar Birodalomtól való elszakíthatatlanságukat; a magyar nép pedig népszavazással szentesíti és tudomásul veszi a testvéri népcsoportok tudatosan vallott akaratát.

Mi, akik mélységes hittel hisszük és valljuk a magyar nemzetiszocializmus hungarista valóságalapját, meggyőződéssel állítjuk, hogy magyar nemzetünk ennek a nagy történelmi és szent feladatának és szent hivatásának csak abban az esetben tud eleget tenni, ha szívvel és értelemmel a mi hitvallásunkat vallja és gyakorolja; lehetővé teszi, hogy belátható időn belül Csonkaországunkban az igazi független magyar nemzetiszocialista rendszer kerüljön uralomra és meggyőződéssel vallja, hogy ezt a rendszert és ezt az uralmat egyedül és kizáróan csak mi tudjuk tisztán, becsületesen biztosítani és megvédeni. Ezért olyan erkölcsi, szellemi és anyagi rendet és rendszert kell felépítenünk és gyakorlati életünkben valósággá tennünk, mely elszakított véreinknek és testvérnepeinknek a magyar nemzetiszocialista államunkba való visszatérését szükségessé és kívánatossá teszi. Mi magyar nemzetiszocialisták az utódállamok területén élő véreinket visszaköveteljük a Nagy Haza számára.

Az érdekelt nagyhatalmaknak a Kárpátok ölelte Dunamedence népeinek akaratát tudomásul kell venniük és az egyes népcsoportokat akaratelhatározásaikban semmi körülmények között nem befolyásolhatják, nem gátolhatják.

A Magyar Birodalom szükséges és természetes valóságát bizonyítottuk. A fejlődő élet bizonyításunkat meg fogja erősíteni. Az utat ebben a valóságban az áldozatos magyar nemzetiszocialista mozgalom, a célt a Hungarizmus életvalósága, lelke és tartalma jelöli.

Zrinyivel mondjuk és valljuk: „Ami a kételkedést illeti, ez csak tunyaságból van, mivel nincs elegendő kedvünk és hajlamunk ahhoz, amire lehetetlennek gondoljuk igyekezetünket.”

VI. A NEMZETKÖZÜSSÉG ELVE: KONNACIONALIZMUS

Minden tudatos élet erkölcsi, szellemi és anyagi megnyilatkozásokat mutat. A nemzetiszocialista koreszme az, amely e három megnyilatkozást egymástól elválaszthatatlan állami és népi rendszerbe foglalja.

Magyar gyakorlatával az erkölcsi megnyilatkozás az istenhívő nemzetben, a szellemi megnyilatkozás a Hungarizmusban, az anyagi megnyilatkozás a szociálnacionáléban nyer kifejezést.

A nemzetiszocializmus magyar gyakorlatának négy alapvető tényezője és kifejezője van:

az első tényezője és kifejezője az istenhívő és istenfélő nemzet és törvényen nyugvó kapcsolata az egyes vallási egyházakkal;

a második a Hungarizmus, mely állami, nemzeti és népi célkitűzéseink megadja azokat a szilárd kereteket, melyek a nemzetiszocialista koreszme követelményeihez hozzásimulva államiságunk erkölcsi, szellemi és anyagi életében a civilizált állami és népi rendet alkotják;

a harmadik a Munkás Nemzet, a Munkarend, melyet a szociálnacionálé ideológiája és a belőle fakadó gyakorlati munkarendszer fejez ki;

a negyedik az imperialisztikus törekvések ellen védelemre beállított Fegyveres Nemzet, mely állami és népi rendünk erkölcsi, szellemi és anyagi életrendszerét és békés életfejlődését biztosítja.

Ideológiai rendszerünk nem volna teljes és átfogó, ha nem határoznánk meg magyar nemzetiszocialista társ- és sorsközösségünk viszonyát egy másik nemzetiszocialista társ- és sorsközösség életéhez. Ennek a viszonynak megállapítása azért is szükséges, mert ez adja ideológiai felépítésünknek azt a részét, mely gyakorlatában külpolitikánk határozott, nagy irányait szabja meg.

A megértéshez szükséges, hogy először a nemzetiszocializmus lényegével megismerkedjünk. Sokan úgy vélik, hogy a nemzetiszocializmus Németországban született még 1919-ben és Hitler volt a feltalálója, vagy felfedezője. Vannak viszont, akik azt hangsúlyozzák, hogy minálunk született meg az ellenforradalmat követő nemzeti öntudatraébresztésünkkel egy bölcsőben.

Valójában azonban a nemzetiszocializmus lényege abból az érzésből csirázott, mely először ösztönözte az első embert erre a felkiáltásra: „Édes Hazám!”

Ez az önkéntelen felkiáltás vetette meg ősalapját. Midőn rájöttek az emberek, hogy van valami, ami élesen elhatárolja életük minden formáját, befolyásolja minden tevékenységüket, értelmet ad küzdelmeiknek, tartalmat varázsol szenvedéseikbe; ahol először érezték az eltávozottak a Hazának hivatását, mely olyan ellenállhatatlanul

hívta vissza őket; ahol először ejtettek a Haza határán könnyet; ahol először imádkoztak a Hazáért; ahol először döbbentek rá annak tudatára, hogy bár áldjon vagy verjen a sors, itt élni, halni kell; ott kell keresni a nemzetiszocializmus bölcsőjét.

Ott, ahol először fogták föl a jelentőségét annak, hogy csak a Haza az, amelyért érdemes mindent áldozni, minden kockázatot vállalni, mert az a legbiztosabb alap, amelybe az egyén erkölcsi, szellemi és anyagi gyökereit eresztheti, amelytől minden védelmet megkap, amelyben a szép, igaz és jó életét élheti és amely örök, kitörölhetetlen jelekkel megkülönböztet a többi népektől, nemzetektől és azok életétől.

Egy népből akkor lesz nemzet, ha Hazát talált és azt meg is tudja tartani. Hazája tehát csak nemzetté lett népnek van. A Hazát talált és Nemzetté lett nép berendezkedik, rendszert épít. Berendezkedését államnak, ennek civilizált állami és népi rendszerét alkotmánynak hívjuk.

Az állam: kerete, az alkotmány: gerince, a nemzet: kifejezője, a nép: tartalma népi közösségünknek. Ezek adnak életünknek tartalmat és célt. Ez a mi magyar nemzetiszocialista államépítésünk alap-törvénye és törvényeink alapja.

A liberalizmus a XIX. században hódította meg nem csak Európa, hanem az egész világ népeit. Befészkelődött életükbe. Véres harcok, felkelések, forradalmak jelölik útját. Tértfoglalásának magyarázata az a vak szomjúság volt, amivel az emberiség ekkor már mohón szomjazta lelkiületében a tisztábbat, a szebbet és jobbat.

A hódító liberális világnézet alapjára ezután minden egyes állam belső adottságainak megfelelően építette fel állami életének gyakorlati épületét. Ezért különbözött a liberalizmus dán vagy mondjuk inkább skandináv gyakorlata a liberalizmus olasz, német vagy spanyol gyakorlatától. Mind különböztek egymástól s más volt gyakorlatában az amerikai és más az angol, vagy a régi monarchia liberalizmusa. Mint világnézet és liberalizmus rövid lélekzetű volt, mert hamar eszközzé vált a gazdasági élet törtetőinek kezében. Eszközliberalizmussá fajzott el.

Az állam türte, mert látszólagos fellendülést hozott számára; a nemzet és nép viszont mindenhol undorodva ábrándult ki belőle, mert megint nem azt hozta, amit tőle reméltek, vártak és óhajtottak.

A liberalizmus nem ismeri a „Haza, a Nemzet, a Faj”, valamint a véségi „Nép” valóságát. És mióta a liberalizmus mint világnézet megbukott és egyedül gazdasági, kiváltképpen zsidó érdekeltségek eszközévé lett: a nemzet, a haza, nép és alkotmány valóságait szétzaggatta egymástól és külön-külön csupán mint egyoldalú eszközöket állította be önző céljainak megfelelően.

A népet és nemzetet atomizálta „állampolgárokbá”, a haza valóságát pedig elnyomta a „csak állam” megfogalmazásába. Minden tu-

datos élet erkölcsi, szellemi és anyagi világából — saját materialisztikus lényege és felfogása folytán — csak az anyagi alapot állította rendbe és sorba, az erkölcsi és szellemi világot pedig elsorvasztva úgy állította be, ahogyan azt anyagi felfogása megkívánta.

Az eszközliberalizmusnak azonban rá kellett ébrednie arra, hogy hatalmának megvédéséhez mégis mindig a Haza, a Nemzet és Nép valóságaira kellett támaszkodnia. Kénytelen volt mindig ezekhez folyamodni, amikor arról volt szó, hogy hatalma veszélyben forog. A nép előtt mindig a „dicső nemzet”-re és „Hazá”-ra hivatkozott, ha az állampolgártól áldozatok követelését tartotta szükségesnek.

Amikor az állampolgárt a „Hazáért”, „Nemzete becsületéért” harcoltatta s a „Haza” oltárán ontotta vérért, mindig csak az eszköz-haza és eszköz-nemzet, tehát kizárólag saját érdekeinek védelmét láttatta el.

Nem védett, hanem védetett, nem támadt, hanem másra támadtatott. Fatos páncélrejtekhelyeiről ágált, buzdított és pók természetének rabló mohóságával leste a zsákmányt: az események anyagi hasznát.

De ugyanezt a rendszert és módszert találjuk a liberalizmust megelőző abszolutisztikus és feudális rendszerekben is. Amint az állampolgár Hazájával, Nemzetével szemben kötelességét megtette — elmehetett; a feudalizmus, abszolutizmus és liberálizmus a „Haza”, „Nemzet” hangoztatását beszüntette, valóságukból visszakényszerítette a „csak fogalom” kereteibe és üldözött mindenkit, aki ebből az általuk kiherélt fogalomból ténylegesen cselekvő, valóságos Hazát és Nemzetet próbált alkotni. Rásujtott mindazokra, akik a Hazát és Nemzetet nemcsak kizárólag veszély idején ismerték el élő valóságnak, hanem a béke, rend és mindennapi gyakorlati életükben is valóságukat akarták élni, ennek megteremtéséért küzdöttek.

Világos, hogy minden élőlény biztos Hazát kíván, mert érzi, hogy csak ebben tudja védeni, törvényesíteni és valóráváltani összes kívánságait, óhajait, vágyait. Östörvény, ösösztön ez az emberben, mely vele együtt teremtdött, s amely belőle soha ki nem irtható. Miután a feudalizmus, abszolutizmus és liberalizmus államfelépítésükben nem ezekből az alaptörvényekből indultak ki, nem is jelenthettek végleges kiteljesülést, csak átmeneteket, ideiglenes fokozatokat az egyes nemzetek életében. Ideiglenességük természetesen biztos bukásukat is méhében hordta.

Tény, hogy valamely népi és nemzeti közösséghez való hozzátartozandóság érzete, a Haza érzete mindig meg volt az emberben, csak nem tudatosult és nem kapott kifejező gyakorlati formákat. Az ember kereste tehát azt a keretet, melyben ez az érzése rendszerválósággá is változhat. A nemzetiszocializmusban ez megvalósult.

Egy nemzet a nemzetiszocializmusban eléri belső életfejlődésének csúcását.

A nemzet belső élete ezzel eléri a legmagasabb erkölcsi, szellemi és anyagi kiteljesülését, amelynek teljes eredményét állandósítani is képes, legfeljebb mennyiségi belső összetételei lesznek kitéve változásnak. Mennyiségi összetételei az erőforrás adottságok technikai felhasználásával és a népesség szaporulatával, valamint az erkölcsi és szellemi tényezők gyakorlati fejlesztése révén változhatnak meg. De a nemzet mindenkor teljes és egy, tehát totális marad, mert nacionalista és szocialista.

Miután a fejlődésben megállás nincs, a nemzetiszocialista rendszerekben és gyakorlatokban azonban a nemzet belső életének fejlődése már elérte csúcát, a további fejlődés lehetősége csak a nemzet kifelé ható életgyakorlatában jelentkezhetik. Itt érkeztünk el a magyar nemzetiszocialista ideológiának egyik alapvető tényezőjéhez: a konnacionalizmus, a nemzetközösség fogalmához.

A liberalizmus az államok egymásközötti életét és viszonyát nemzetközileg, internacionálisan szabályozta és életrekellette az internacionális joggyakorlatot. Ezt kifejlesztette a tökéletes-tökéletlenség művészi magaslatában: a Népszövetségben.

Természetesen ez a külső megnyilatkozása is csak olyan lehetett, mint a belső: egyoldalú üzérkedő, önző. Nemzetek sorsáról döntött, de féltékenyen vigyázott arra, hogy döntései csak a nemzetet érintsék, ne az államot, mert hiszen saját létérdekeinek alkotmányos hatalmi alátámasztása miatt az államra szüksége volt.

Ezért tapasztaljuk, hogy a liberalizmus tönkretette ugyan a világháború vesztes nemzeteit, de ezek államiségét régi rendszereiben védte, hogy a népek által befedett területek — mint anyagi érdektérületek — számára megmaradjanak. Internacionális szerződésekben egyik állam a másikban vagy zsákmányterületet, vagy piacot, vagy vásárterületet látott. Gazdasági vonatkozásban tehát a kereskedelmi szerződések, az import-export, a nemzetközi kereslet-kínálat járók folyt, tekintet nélkül arra, hogy ez a nemzet javát vagy kárát szolgálta-e. Az internacionális jogalapok tehát a liberalizmus eszközei voltak, belőle születtek. A nemzetiszocialista népi közösségnek külső viszonyuk meghatározásánál más alaptól kell kiindulniuk.

A nemzetiszocializmusnak ki kell alakítania az új joggyakorlatot az államok egymásközötti érintkezésében, melynek elsősorban életgyakorlatnak kell lennie. Alapja nem az állam, hanem a totális Nemzet. Minden szerződésben a Nemzetet kell képviselni, vagyis a Nemzet erkölcsi, szellemi és anyagi érdekeit egymástól elválaszthatatlanul.

Az állam tehát a Nemzet eszköze lesz; a cél pedig — a Nemzet boldogsága, dicsősége és nagysága. A Nemzet többé nem eszköz, hanem kizárólagos parancsoló cél.

Nemzetünknek elsősorban mindazokkal a nemzetiszocialista népi közösségekkel kell viszonyát szabályoznia, amelyek erkölcsi, szellemi és anyagi egységüket természeti adottságaiknál fogva kiegészítik:

amelyek mind politikailag, mind gazdaságilag és társadalmilag csak nemzetükkel együtt képezhetnek teljesen zárt erkölcsi, szellemi és gazdasági területet.

Egy erkölcsileg, szellemileg és anyagilag zárt terület előnyeinek kifejlesztésére és e zárt területen élő nemzetek erkölcsi, szellemi és anyagi erőinek gyarapítására, megvédésére és törvényesítésére egymással életszerződést kötő nemzetek politikai, gazdasági és társadalmi összessége, mely önálló nemzeti lét folytatását biztosítja: képezi a konnacionalizmus ideológiájának elvi alapját és gyakorlati valóságát.

A konnacionalizmus: nemzetközösség. A liberalizmus kifejlesztette az államot, az állampolgárt és a nemzetköziséget. A nemzeti-szocializmus kifejleszti a nemzetet, a honpolgárt és a nemzetköziséget.

A magyar nemzetiszocializmus gyakorlatában: a Hungarizmus belső nemzetépítésünk; a szociálnacionálé belső munkarendünk; a konnacionalizmus pedig kifeléható nemzeti életünk alapja. Ideológiánk e három gyakorlata biztosítja egyedül a magyar birodalmi eszme új valóságra való ébresztését és korszerű felépítését, mert erkölcsi, szellemi és anyagi, ebből folyó társadalmi, politikai és gazdasági örök adottságainál fogva a Hungarizmus alkotta állami és népi rendünk nem lehet más, mint a nemzetközösség valóságalapjának életvetülete a mi Nagy Hazánkra.

Hitünk és meggyőződésünk az legyen, hogy az itt megmutatott út a magyar élet, a magyar igazság és a magyar érvényesülés útja, de egyúttal az egyedül járható út a többi testvérnemzeteink számára is, akiknek léte vagy nemléte szorosan, elválaszthatatlanul a mi erkölcsi, szellemi és anyagi létünkhöz vagy nemlétünkhöz van kötve.

Ezen az úton fogunk menetelni, mert tudjuk, hogy magyar népünk fontos, nagy hivatása erre az útra mutat és céljában nemzetünk boldogsága, nagysága és dicsősége áll.

1942 október 18-án a munkás nagytanácscon elmondott beszéd:

Munkásvezetők! Testvérek!

A világnézeti háború, amely megalkuvás nélkül fogja beállítani a végső eredményt, meg fogja teremteni azt, amiért véráldozatát hozza és roppant erőfeszítéseit teszi: a nacionalista és szocialista európaközösség rendszerét és rendjét. Hangsúlyozom: a szocialista és nacionalista új rendet. És ezen a helyen ismét ki kell jelentenem azt, hogy nacionalista és szocialista vagyok: ellensége vagyok minden nacionalizmusnak, melyben nincs szocializmus, de ellensége vagyok minden szocializmusnak is, melyben nincs nacionalizmus. A nacionalizmusnak és szocializmusnak életösszhangján épül fel az egész Hungarizmusunk, melyet élünk és Nemzetünk teljes politikai és társadalmi életébe át akarunk és fogunk ültetni. A Hungarizmus ezt az életösszhangot vallja és szervezi ideológiai és gyakorlati rendszerbe és rendbe, mert azt vallja, hogy szocializmus nélküli nacionalizmus elkerülhetetlenül sovinizmussá fajul, a nacionalizmus beteges és merev gyakorlatába és hogy a nacionalizmus nélküli szocializmus ugyan-csak elkerülhetetlenül materializmussá fajul, a szocializmus beteges és merev gyakorlatába. Ennek következményei pedig nagyon is ismeretesek a multból és méginkább a jelenből. Úgy a sovinizmus, mint a materializmus erőszakon alapuló rendszereket hoz létre, végeredményben mindkettő az imperializmusba torkollik, a sovinszta vagy a materialista imperializmusba, mely mindig katasztrófát jelent a társadalmi közösségre. Ezeknél az okoknál fogva kell mindenkor hangsúlyoznunk és nemzetfelvilágosító munkánk tengelyébe állítanunk, hogy az új Európa nacionalista és szocialista lesz, mert rossz lenne az az Európa, mely csak a nacionalizmus vagy csak a szocializmus alapján épülne: elpusztulna még mielőtt alapjait megépíthette és új erkölcsi, szellemi és anyagi életét élvezhette volna.

A nacionalista és szocialista új Európát az európai nemzetek munkaközössége és munkásközössége fogják megépíteni. Ezt a nagy közösséget azonban csak a felelős munkakörébe állított munkással lehet megépíteni, de sohasem a proletárral. Munkástestvéreink számára tehát nem jelent kevesebbet a nemzetiszocialista világnézetben vívott szabadságharc, mint végleges felszabadulást a plutokrata rendszerbe szervesen beépített marxi politikai, gazdasági és társadalmi rabszolgaságból, erkölcsi, szellemi és anyagi bilincsekbe vert felelőtlen proletár mivoltából.

Ha figyelemmel kísérjük Európa évezredes történelmében azt a harcot, melyet a dolgozó vívott a munka, megbecsülés és a jog élet-alapjaiért, a következő nagy történelmi kép alakul ki ebből az évezredes nagy harcból.

Az ókorban a zsákmánygazdálkodás az alap, melynek munkarendjét a rabszolga képezi: tőkerendszere ennél fogva nem lehetett más, mint a zsákmánykapitalizmus a rabszolgává tett emberrel mint pénzfedezeti eszközzel. A rabszolgatartó gondoskodik a rabszolgáról, mert értéket jelent számára mindaddig, míg teljes munkaerejében van; minden érzélgősség nélkül azonban elpusztítja, amint munkás erejének végére ért, mert dologtalant nem etet és nem itat még akkor sem, ha erőtsorvasztó munkájában lett munkaképtelenné, erőtlenné, rokkanttá és ezáltal dologtalanná. Ennek a kornak társadalmi harcai a rabszolgázadásokban jutnak kifejezésre.

A mélyére nézve ezeknek a társadalmi küzdelmeknek, azonban megállapíthatjuk, hogy ezek nem jelentettek mást, mint az aljas sorsban és sorban tartott ember harcát az ember megbecsüléséért, akár tudatosan, akár tudat alatt jelentkezett is ez a cél. Ennek a kornak a világnézete, mely annak az időnek erkölcsi, szellemi és anyagi felfogását, szemléletét és gyakorlatát meghatározta az imperializmus volt. A fizikai erőszakon nyugvó hatalmi és uralmi rendszer, az erkölcsi, szellemi és anyagi zsarnokság.

A középkorban a kép változik. A jószággazdálkodás kerül az előtérbe, ennek munkaerejével, a jobbággyal. Tőkerendszere ennél fogva a jószágkapitalizmus, melynek pénzfedezete maga a jószág. A jobbággy tartja el önmagát, de köteles elsősorban a jószágtulajdonos jólétéről gondoskodni. A társadalmi küzdelmek ilyenformán mint parasztlázadások — ahogyan rosszul nevezik — jelentkeznek, melyek már nem csak az ember, hanem a föld megbecsüléséért is folytak és a föld megbecsülését is állítják céljukba. Ennek a kornak világnézete, mely a jószággazdálkodást vetítette ki anyagi gyakorlatába, a feudalizmus: hűségrendszer anyagi juttatás alapján, tehát jószággal megvásárolt hűség, mely természetesen csak addig tartott, míg a jószágból tellett, azonban ezzel együtt el is múlt. A feudalizmus nem volt más, mint az erkölcsi, szellemi és anyagi előjogok önkényén alapuló hatalmi és uralmi rendszer, mely előjogok egyenesen Istentől és az őt helyettesítő pápától eredtek.

Az újkorban a liberalizmus világnézetének megfelelően kialakult a profitgazdálkodás plutokratarendszerével és ennek jellegzetes munkaerejével, a proletárral. Tőkerrendszere a pénzkapitalizmus, melynek pénzfedezeti eszköze az arany. A proletár az, aki dolgozik és tartja el a profit-gazdát. Órála viszont senki sem gondoskodik, legfeljebb a kocsmá, a menhely és a börtön. Ennek a korszaknak a társadalmi küzdelmeit jellemzik a proletárlázadások és a harcok a munka megbecsüléséért. Az ember és a föld megbecsüléséért folytatott harchoz tehát mint harmadik: *a munka megbecsüléséért folytatott harc szegődik*. Ez a világnézet az erkölcsi, szellemi és anyagi szabadság, szabadosság hatalmi és uralmi rendszerében és rendjében kapta meg jellegzetes és kifejező gyakorlatát.

A legújabb korban, melyet az 1914—18-as világháború végétől lehet számítanunk, jut krízisbe az eddig felépített anyagelvű rend-

szert. Majd teljesen csődbe kerül és helyét súlyos, véres harcok árán és ezektől kényszerítve átadja a nemzetgazdálkodásnak, melynek munkaerejét a munkaállamba felelősen beépített dolgozó jelenti és melynek tőkerrendszere ennél fogva nem lehet más, mint a nemzetkapitalizmus egyedül lehetséges pénzfedezeti eszközzel: a totális nemzet munkaképessége. A munkásállam parancsolóan szükséges rendszerének és rendjének megvalósításáért folytatott társadalmi harcokat, mint népi mozgalmakat látjuk Nemzetünk sorsdöntő életében is. Ezzel az ember, a föld és a munka megbecsüléséért évezredek óta folytatott harchoz mint negyedik, a *nép megbecsüléséért folytatott harc* sorakozik. Ennek a harcnak a céljában a nemzetiszocializmus világnézetének megvalósítása áll, magyar gyakorlatában a Hungarizmus megvalósítása Nemzetünk életterében.

Ezekből a történelmi tényekből következik:

Először: a kizsákmányoló rendszer és az ellene viselt harc olyan régi, mint az emberiség. Először az ember vette fel ellene a harcot. Harcában elbukott. Azután a föld, a munka, de mindegyik elbukott. Mai napjainkban azonban összefogott az ember, a föld és a munka a népi mozgalmakban, mint a nép és a nemzet egyedüli tényezői s életösszhangban, egyakarattal, egy céllal közös cselekvéssel semmisítik meg a kizsákmányolás rendszerét, visszatérésének lehetőségét.

Másodszor: a harcok mindig a dolgozó, ennek ereje és veleje a munkás, csak minden korszakban más és más név alatt jelentkeznek. És harcol: az ókorban mint rabszolga az ember megbecsüléséért, a középkorban mint jobbággy a föld megbecsüléséért, az újkorban mint proletár a munka megbecsüléséért és a legújabb korban mint nacionalista és szocialista munkás az embert, a földet és a munkát egybefoglaló nép megbecsüléséért.

Harmadszor: a kizsákmányoló rendszer is minden korban ugyanaz volt, csak mindig más és más név alatt jelentkezett. Az ókorban mint rabszolgatartó imperializmus, a középkorban mint jobbággy-nyúzó feudalizmus, az újkorban mint proletár ámtó liberalizmus és marxizmus, a legújabb korban legklasszikusabb formájában: mint a pénzen keresztül hatalomra jutott korlátlanul uralkodó plutokrata kapitalizmus.

Negyedszer: az évezredek alatt mindig ugyanaz volt a bérencek sisereháda is, mely a kizsákmányolókat mindig bűjtatta, csak más és más név alatt jelentkeztek: az ókorban mint patricius, a középkorban mint lovag, az újkorban mint mágán és iparlovag, a legújabb korban mint a bűjtatóknak legklasszikusabb kifejezője az aladárnak nevezett jobboldali és ál nemzetiszocialista.

Ötödször: a kizsákmányoló rendszerek képviselője és élvezője az évezredek alatt mindig egy és ugyanaz volt, akárhogyan is bűjtatták, akárhogyan is akarták védeni erkölcsi, szellemi és anyagi törvényekkel: az örök zsidó, aki örök ellensége és kizsákmányolója marad a dolgozó népeknek.

Végkövetkeztetésképpen leszögezhetjük az alaptörvényt: nemzetiszocializmussal vívott szabadságharcban a munkás évezredes harca zárul le úgy, ahogyan azt a természetes világrend örök erkölcsi törvényei megkövetelik. Ezzel a meglátott igazság parancsolóan szűkgyar munkás Hungarizmusának harcában lezárja országunk, Hazánk gyar munkás Hungarizmusának harcában lezárja országunk, Hazánk és Nemzetünk szempontjából az ember, a föld, a munka és a nép megbecsüléséért folytatott évezredes munkásharcát és beállítja a végcélt: a munkabéke, társadalmi béke, a földbéke és a nemzetbéke összhangját, mely a Pax Hungarica törvényesített, szentesített és biztonságosan védett politikai, gazdasági és társadalmi rendszerét és rendjét jelenti a meglátott új igazság, új szabadság és új valóság alapján fejlődő életútján.

Igen fontos tény az, hogy Európa minden népében a munkás és a nő volt az, akik ezeket a kíméletlen harcokat végigküzdötték. Az ókorban és a középkorban egyedül, magukra hagyottan: az újkorban az első időkben az értelmiség és a parasztság által támogatva, de azután újra magukra hagyva. Eppen ezért a munkás és a nő az ókorban, a középkorban és az újkorban dicsőséges nagy harcukban mindig elbuktak s így a munkás proletárrá alacsonyodott, a nő viszont családtalan és otthontalan életbe züllött, vagy erkölcsi, szellemi és anyagi szabadosságot hirdető „magas” társadalmi szalonokba került, vagy az utcára. Elbukásának másik nagy okát abban is kell látnunk, hogy őt évezredek át mindenkor csak mint eszközt állították be a társadalmi rendszerek. Célt számukra sohasem mutattak, mert nagyon jól érezték és tudták, hogy amint tiszta, egészséges célkitűzéséért fognak harcba állni, a kizsákmányolás alapján álló évezredes társadalmi rendszerek mind kivétel nélkül és mindörökre meg fognak semmisülni éppen általuk és az eddigi évezredes rabszolgaságból örök létalapok lesznek.

A legújabb korban azonban megváltozik ennek az évezredes élet-halál harcnak a képe. A munkás és a nő nagy harcában megnyerte az értelmiségi és paraszt cselekvő támogatását és velük élet-halálra szövetkezve, vívja nagy harcát az európai munkaközösség megteremtéséért, megbecsüléséért és közös akaratból való megszenteléséért. A magyar munkás és a magyar nő ennek a célnak eléréséhez szükséges nagy részmunkát Nemzetünk életterében hajtja végre úgy, hogy abból a Hungarista munkaállam minden dolgozójának családja, de csakis a dolgozóké, megkapja az ő erkölcsi, szellemi és anyagi jólétét és életbiztonságát. De a Hungarizmussal vívott harcunkban a két harcos személyiség: a munkás és a nő elérik céljukat is. A munkás cél ér, mert a Hungarizmus eszközalapja a munkaállam, melyet csak felelős és az államhatalomba beépített munkással lehet megépíteni. De ugyancsak cél ér ebben a nagy harcban a nő is, mert a Hungarista Birodalom alapja az életbiztonságos család, melynek felelős vezetője és központja csupán az otthont szervező és vezető nő lehet.

A nemzetiszocialista világnézetben épülő nacionalista és szocialista Európa sorsazonosságba kovácsolt nemzeteinek munkaközössége és szükséges gyakorlati kifejezője: a munkás közössége, a következő alapokat kell hogy lefektessék Európa megszervezésében.

Először: a munkabérek alapjait, melynek kifejezői az európaközösségi gazdálkodás, az európaközösségi munka és munkás alkotmány, melynek magvát a szociálnacionálénak kell képeznie, mely nem jelent mást, mint a szocialista rendet a nacionalizmusban, abból kiindulva, hogy nemcsak a szocializmusnak kell nacionalistának lennie, hanem a nacionalizmusnak is szocialistának. Ez a magyar munkás első területe, amelyben dolgoznia kell az európaközösség megvalósításának szolgálatában.

Másodszor: a földbéke alapjait kell lefektetni. Ennek kifejezői: a nagyterek és életterek politikai, gazdasági és társadalmi meghatározása, geopolitikai, geoökonómiai és geoszociológiai elhatárolásuk, szervezetük, a nagyterek és életterek közös biztonsága, az európai parasztkérdés rendezése. Ez viszont a magyar paraszt első területe, amelyen dolgoznia kell az európaközösség szolgálatában.

Harmadszor: a népbéke alapjait kell megépíteni. Ennek kifejezői: az európaszükséges népelrendezés, a néptelepítések gyakorlati kérdése, de elsősorban a népvándorlás által előidézett népzűzavar végleges, európakövetelte megszüntetése, az ebből adódó és a népbékét szentesítő, védő és biztonságossá tevő európai sorsközösségi alkotmány. Ez az a terület, amelybe a magyar értelmiség európaközösségi törekvése, ideológiája és gyakorlata kell kapcsolódjon a konnacionalizmussal, a nemzetközösséggel, mely nem jelent mást, mint az egymásra utalt nemzetek politikai, gazdasági és társadalmi közösségét az egyes nemzetek felségjogi önállóságának csorbítása nélkül. Jelenti tehát a Hungarizmus európai vetületét, meghatározza szükséges megszervezésének alapvető irányvonalait is, vagy fordítva: jelenti az új Európa vetületét a magyar nép életterébe. A magyar értelmiségnek ez a legfontosabb területe, amelyben dolgoznia kell az európaközösség megvalósításának szolgálatában.

Nemzetünk hungarisztikus felépítésében mindenkor nemzetünk erőtenyezőire támaszkodunk, hogy a család, a nemzet és az európaközösség szolgálatában és jóhasznára valósíthassuk meg célkitűzéseinket. Ezek az erőtenyezők:

A paraszt a föld felelős tulajdonában, aki Hazánkban a földbéke letéteményese kell legyen és így tiszta egészséges nacionalizmus kiteljesítője, ő a nemzetfenntartó.

A munkás a munka felelős tulajdonában, aki ezen keresztül a munkabéke letéteményese és így a tiszta, egészséges szocializmus kiteljesítője. Ő a nemzetépítő.

Az értelmiségi a vezetés felelős tulajdonában, hogy a nacionalizmus és a szocializmus életösszhangját megteremtse a társadalmi béke szolgálatában és így kiteljesítse a Hungarizmus tényét, valóságát. Ő a nemzetvezető.

A paraszt, a munkás és az értelmiségi nemzetmunka jóhasznának első élvezője a család, ennek felelős központjába ültetett nő, a család és az otthon tisztaságának, a családbékének letéteményese. Ő a nemzet megtartója.

A fegyveres nemzet vezetésének felelős tulajdonába ültetett katona jelenti a nemzeti élet biztonságát. Ő a nemzet béke letéteményese.

A mai rendszerben nemzetünk teljesen elproletárosodott, mert a paraszt, a munkás, az értelmiségi, a nő és a katona nincsenek tulajdonukban, így felelőtlen proletárok valamennyien. Nemzetünknek ebből az elproletárosodásából kell kiemelniünk a parasztot, a munkást az értelmiséget, a nőt és a katonát, nemzetfelelős helyükre és hivatásukba kell őket ültetniük azáltal, hogy a hungarizmus ideológiájának és gyakorlatának segítségével ezt az általános életvesztő elproletárosodását megsemmisítjük.

Jellemezni akarom azt, akit vagy amit az úgynevezett marxizmus proletárnak becéz.

Először is és a legfontosabb megállapítás az, hogy a proletár nem szocialista, hanem engedelmes és felelőtlen eszköz és piszkos fegyver a zsidó plutokrata bitangrendszer kezében. Társközösségi érzelme nincs, mert nem természetes társközösségben él, mint amilyen a család, a nép, a nemzet, hanem olyan uralmi rendszerben, amely éppen ezeket a természetes társközösségeket porlasztja szét. Társközösség és ennek szükséges átérzése nélkül viszont nincs szocializmus. Ha a marxizmusban szikrányi szocializmus lenne, nem bukkhatott volna meg. De lebukott, mert nem szocializmust akart megteremteni, hanem szocializmusnak akart elhitetni olyan nézetet, mely egyedül és kizáróan a zsidó világuralmi törekvéseknek állott tudatos szolgálatában.

Másodszor pedig tudnunk kell a proletárról azt, hogy nem nacionalista, hanem istentelen, hazátlan, otthonatlan és családtalan bitangolásba kergetett csavargója az erkölcsi, szellemi és anyagi zűllésbe mesterségesen belekényszerített társadalmi rendnek.

Es harmadszor a proletár még csak nem is materialista, hanem olyan bérabszolga, aki legtermészetesebb anyagi jólétének még csak legkezdetlegesebb előfeltételeit sem tudja kiharcolni, mert teljes erkölcsi, szellemi és anyagi ernyedtségben és közömbösségben él.

A plutokrata rendszerben minden dolgozó kivétel nélkül proletár, aki nem felelősen dolgozik, hanem meggyőződés nélkül kiszolgálja azt. Ennélfogva nem harcol legtermészetesebb jogaiért, hanem megalkuszik. Önnön magát becsutelteti meg és zűlleszt le úgynevezett munkabérharcában, sztrájkjaiban s nem jut tovább, minthogy meglopja a nagy tolvajt.

Munkásvezetők! Testvérek!

A magyar dolgozó eddig kért, kérését nem hallgatták meg. Követelt, követelését nem teljesítették. Most a nemzet és a dolgozók nevében el fogja venni és ki fogja harcolni azt, ami jussa és amit csa-

ladjának és nemzetének közössége érdekében és szolgálatában megérdemel.

A dolgozó életterének követelményeit ezekben foglalhatjuk össze: tiszta és egészséges családi otthon és teljes életbiztonsága, —

tiszta és egészséges munkahely, hogy családjá és nemzete jóhasznára legjobb képességeit latbavethesse és a legnagyobb munkakeredményt biztosíthassa és mutathassa ki, —

nemzeti kultúra és civilizáció intézményeinek élvezete és —

az európai munkás közösségbe való cselekvő bekapcsolódásának lehetősége.

A hungarizmus ideológiájában elveti a meddő osztályharcot, mert rámutat arra és bebizonyítja, hogy ilyen harc egyedül a plutokrata rendszert szolgálja, erősíti. Ahol viszont mint proletárdiktatúra állítólagos célját elérte, lehetetlen és képtelen politikai, gazdasági és társadalmi rendszert épített meg. Az osztályharc mindig a mesterséges társadalmi rétegződés következménye, melynek fokozatai: kasztrendszer, sztrájk, a természetes társadalmi rétegek eltökosodása, megmerevedése, öncélú különélése, a szükséges társközösség szétporlódása, osztályharc.

Ezzel szemben a hungarizmus politikai, gazdasági és társadalmi rendszerének és rendjének szegletkövévé tette a természetes társadalmi rétegződést és ezt így látja:

Az őstermelő, aki a nyersanyagot szolgáltatja: a munkás, aki a nyersanyagot fogyasztóképesse formálja, az értelmiségi, aki a fogyasztóképesse tett nyersanyag igazságos és hasznos elosztását végzi és összhangba hozza a két alaptényező munkáját: a nő, aki a megszervezett családban élvezi a paraszt, a munkás és az értelmiség által összhangban végzett munka jóhasznát: a katona, aki a nemzetmunka folytonosságát és a munkaeredmény élvezetét biztosítja és védi.

Ennek a természetes társadalmi rétegződésnek következménye nem lehet más, mint a munkarend az egyes rétegekben, a munkautemek követelő szükségéből kialakítják a megfelelő szakmákat, melyeket a munkarend összehangol. Ez a munkarend jelenti az egyes természetes társadalmi rétegek összességét, a munkás, a dolgozó nemzetét.

A dolgozó nemzet akaratát a hivatásrendek fejezik ki, melyek a magyar nemzeti szocialista munkaállam államhatalmi tényezői. Minden dolgozó ennél fogva mint közjogi hatalmi tényező jelentkezik a nemzet életében. A hivatásrendek törvényesítik, szentesítik és védik a dolgozó nemzet munkaalkotmányát, mely a dolgozó nemzet erkölcsi, szellemi és anyagi rendszerét és rendjét jelenti a munkajog, a munkakötelesség, a munkamegbecsülés, a munkaerkölcs és a munkaszépség alapján. Nemzetünk szolgálata, tehát a közösség szolgálata biztosítja leginkább az önérdeket, az egyes természetes társadalmi rétegek érdekeit anélkül, hogy ezek egymással összeütközésbe kerüljenek és meddő osztályharcban tennék tönkre harcok erejüket, a dol-

gozó nemzet erkölcsi, szellemi és anyagi életét. A közérdeknek az önérdek elé való helyezése és törvényesítése tehát csak ebből a szempontból és csak ebben az értelemben helyes és hasznos és elfogadható. A „csak közérdek” ugyanis eltorzítja a személyiséget, a „csak önérdek” eltorzítja a szükséges társközösséget. A közérdeknek és az önérdeknek életösszhangját biztosítja a hungarizmus olyképpen, hogy a közérdek köteles szolgálatával találja csak meg az önérdek jogos követelését.

A plutokrata rendszerek úgy vélik, hogy a nemzetiszocializmus és a marxizmus egymást kölcsönösen agyonverik és így az emberiséget — értsd a plutokrata profitvilágot — megszabadítjuk ettől a két veszedelemtől. Hogy csalódní fognak, az bizonyos! A nemzetiszocializmus biztosan győzedelmeskedni fog úgy a marxizmuson, mint a szabadkőműves zsidó plutokrata angolszász világhatalmon s parancsoló szükségszerűségből be fogja állítani a nacionalista és szocialista Európa új rendszerét és rendjét. Ennek a nagy harcnak magyar élkatonái a magyar munkások, akik vállvetve harcolnak Európa összes nemzetiszocialista munkásaival az új európaépítés szolgálatában. A hungarizmusban a magyar munkás a nemzetépítő. Az ő vállán nyugszik annak súlyos tervező, vezető és végrehajtó munkája. Az ő munkapadján formálódik, épül, szilárdul nemzetünk, pártunk és mozgalmunk. Ne felejtse el sohasem a magyar munkás a hungarizmus nagy elvét: aki első a harcban, első a hatalomban is! Harcunk csak kötelességeket ró ránk. Jogainkat úgy fogjuk elnyerni harcban, áldozatban, verejtékben és szenvedésben megépített munkáállamunkban, ahogyan kötelességünket teljesítettük.

Egyesek azt mondják, ki az utcára, mások viszont azt hangoztatják, ne tegyünk semmit, hiszen a hatalom úgyis öünkbe fog hullani, mint az érett gyümölcs. Ne ülünk fel se az uszítóknak, se a bárgyú kényelmeskedőknek. Az uszítók vegyék tudomásul, hogy a Hungarista Mozgalomba tömörült munkásaink csak abban az esetben fognak kimenni az utcára: ha a marxizmus csürhéje az utcán keresztül törne a nemzetiszocializmus magyar népi mozgalmának, a Hungarizmusnak kibontakozása ellen. De akkor utoljára tört az utcára a zsidóvezette szabadkőműves marxista csürhe, mert másodszor már nem volna meg rá se a képessége, se a lehetősége, se az alkalmá.

A bárgyú fajankók pedig, akik úgy vélik, hogy ne tegyünk semmit, mert a hatalom úgy is öünkbe hull, vegyék tudomásul, hogy a fáról mindig a beteg, romlott, rothadt gyümölcs hull le magától. Az egészségesért fel kell nyúlni a fára, le kell szakítani! És ugyancsak az a hatalom is, mely csak úgy az ölbe pottyán, bizony beteg, romlott, rothadt hatalom, melyből se nemzetünk, se mi nem kérünk!

Az egyedüli út, ami célra vezet: a *kitartás, hit hűség*, melynek külső megnyilatkozási formái a szervezetek és az ezekben történő nemzetszervező munka. A szervezeteknek sziklaszilárdan kell állniok, készen arra, hogy nemzetépítő feladatukat bármely pillanatban megkezdhessék nemzetünk akaratából és szolgálatában.

A harcoló külső front és a harcoló belső front stratégiája mindenkor összhangban kell legyen. A külső fronton a honvéd teljesíti kötelességét, a belső fronton a hungarista. Ennek a kettőnek a harcat figyeli nemzetünk s ettől a kettőtől követeli meg, hogy teljesítse is kötelességét az utolsó honvédtől az utolsó hungaristáig. A honvéd külső harcában lehetővé teszi, hogy a hungarista nagy belső harcát nemzete szolgálatában végig harcolhassa. Viszont a hungarista belső harcában lehetővé kell tegye azt, hogy honvédünk feltétlen biztonsággal idejében és a követelt mennyiségben megkapja, ami harcának biztos győzelmét jelenti. A honvédnek éreznie és tudnia kell, hogy nemcsak a külső ellenséggel szembeni győzelmét segíti elő a hungarista, hanem azt is, hogy mire győzelmesen hazatér, a hungarizmus és élharcosai, a munkás, és a nő legyőzte a belső ellenséget és megalkotta már azt az új magyar Hungarista Birodalmat, amelyben a paraszt, a munkás, az értelmiségi, a nő és a katona áldáshozó életösszhangban dolgozik Birodalmunk családjai, nemzetünk és a nacionalista és szocialista Európa dicsőségének, nagyságának és boldogságának nagy szolgálatában!

Kitartás!

*1942 november 22-én a Hűség Házában
a Paraszt Széktartó Nagytanács ülésén elmondott beszéd:*

Parasztvezetők! Testvérek!

A Nyilaskeresztes Párt és az általa vezetett Hungarista Mozgalom parasztvezetői összejöttek az első országos széktartói nagytanácsra, hogy rögzítsék nemzetünk paraszttársadalmi rétegének hivatását, feladatát, felelősségét és ebből adódó hatalmi helyét a Hungarista Magyar Birodalomban, valamint a nacionalista és szocialista Európában.

Európa nagy történelmének központjában mindenkor a paraszt áll első helyen. Ez különösen a honfoglalások tényeiben jut kifejezésre.

Az első honfoglalás azokban az időkben történt, amikor az egyes népek a történelem színpadán megjelennek. A honfoglaló paraszt, aki karddal és ekével harcolja ki népe politikai, gazdasági és társadalmi helyét és egységét, melyet az akkori világ erkölcsi, szellemi és anyagi szemléletének, felfogásának megfelelően épít meg. Ez a parasztság adja a vezetőréteget, mely az imperializmuson keresztül kialakítja annak a korszaknak csúcsteljesítményét: a római világhatalmat, ennek kultúrális, civilizatorikus és technikai szerkezetét, valóságát, tényét.

A IV. században bekövetkezett népvándorlás felszámolja a római világbirodalmat és bekövetkezik európaszerte a második honfoglalás, mely a X. és a XI. századokban lényegében befejeződik. Itt is a honfoglaló a karddal és ekével harcoló paraszt, aki népe politikai, gazdasági és társadalmi helyét és egységét építi meg az akkori világ erkölcsi, szellemi és anyagi szemléletének, felfogásának megfelelően. Ez a parasztság adja a vezetőréteget, mely a feudalizmuson keresztül kialakítja a második honfoglalás korszakának megfelelően csúcsteljesítményét: a plutokrata rendszeren, tehát az anyagelvű feudalizmuson épült angolszász-zsidó világhatalmat, ennek kultúrális, civilizatorikus és technikai szerkezetét, valóságát, tényét.

A XX. század harmadik évtizedében európaszerte megindult népi mozgalmak forradalmukkal és szabadságharcukkal parancsoló szükségszerűséből felszámolják az angolszász-zsidó világhatalmat, melynek kihatásaképpen be kell következnie a harmadik honfoglalásnak, mely a XX. század második harmadában lényegében befejeződik. A honfoglaló most is a karddal és ekével harcoló paraszt, aki népe politikai, gazdasági és társadalmi helyét és egységét építi meg a ma világának erkölcsi, szellemi és anyagi felfogása, szemlélete szerint. És újra ez a parasztság adja a vezetőréteget, amely a nemzeti szocializmuson keresztül kialakítja a nemzetiszocializmus világnéze-

tének megfelelően csúcsteljesítményét: a nacionalista és szocialista európai nagytér hatalmat Berlin és Róma vezetése alatt és adja meg az új Európa kultúrális, civilizatorikus és technikai szerkezetét, valóságát, tényét.

Ezekből az elvitathatatlan történelmi tényekből következik először: hogy minden új erkölcsi, szellemi és anyagi világrend parancsolóan szükséges kialakulásánál új és új honfoglalást kell végeznie minden népnek. Másodszor, hogy a mind megújuló honfoglalások harcaiban csak az életképes népek maradnak meg. Továbbá, hogy a honfoglalásokat mindig a paraszt hajtja végre karddal és ekével, de következik az is, hogy minden új honfoglalás új vezetőréteget követel, mely a parasztságból kell szülessen és benne kell gyökerezzen. És végül, hogy Európa népeiben mindig a paraszt a nemzetfenntartó.

A hungarizmus ennél fogva jelenti a magyar paraszt erkölcsi, szellemi és anyagi életalapját, hogy magyar népünk karddal és ekével elvégezhesse új honfoglalását abból a célból, hogy nemzetünk politikai, gazdasági és társadalmi helye és egysége megingathatatlanul és elmellőzhetetlenül biztosítva legyen a nacionalista és szocialista Európa élet-, társ- és sorsközösségében.

A nemzetiszocializmus ennél fogva nem jelenthet mást parasztságunk számára, mint szabadságharcot a paraszt felszabadításért erkölcsi, szellemi és anyagi nyomorából, kiszolgáltatottságából, hogy új honfoglalásának, ebből adódó feladatainak megfelelően, ennek jó előfeltételeit megteremthesse. A most dúló világnézeti háborút kettőnek kell megnyernie: a katonának a háború külső arcvonalán és a parasztnak a háború belső arcvonalán. A többi: a munkás, az értelmiségi, a nő mind eszköz arra, hogy a kard és az eke feladatát győzelmesen tudja elvégezni.

Minden életképes népnek ezt meg kell cselekednie, az eddigi évezredek honfoglalását meg kell erősítenie, mert egészen új parancsolóan szükséges életrendbe lép. Új honfoglalást azonban különösen azoknak a népeknek kell végezniök, akiknek földjét bűnös kezek elorozták, hogy a földtelenné tett paraszt révén egész nemzetünket öncéluságuknak rendelték alá.

Minden nép életének kezdete és vége homályban van. Minden nép igen nagy utat tesz meg, míg képes lesz arra, hogy történelmét megírja. Östörténete csak mondavilágból és azokból a kultúrtörmelékeiből, melyeket ősi vándorútján megkímélt az idők pusztítása, valamint a szájról-szájra adott hagyományokból hámozható ki nagy nehezen. De amint írni kezd, — bármilyen kezdetlegesen is legyenek feljegyzései, és ezeket megőrkítő eszközök, — már nemcsak emlékezésből él. Eljegyzí önmagát a halhatatlansággal, eltörölhetetlenül él, ha már nincs is meg, tanít és cselekvésre indít még akkor is, ha csak írásai tudott fentmaradni.

A vándorélet az östörténetet jelenti, az ő mondáival, a nomád vadász-pásztorokodással és pásztorával, aki emlékezésből él, szájról-szájra adja a történeteket, a hagyományokat. Amint egy nép önmaga

történetét írni képes, már legtöbbször mint mezőgazdálkodó nép, mint parasztnép jelentkezik. Az írás szüksége, az írtatás követelménye egybeesik tehát az első mezőgazdasági településekkel, az első paraszti életformával. A paraszt találja fel az írást, állítja céljai szolgálatába, hogy hosszú évezredek alatt az ő találmánya — a betű — rontsa meg őt és rajta keresztül az összes népeket. A nemzeti-szocializmus a betűből újra az első és legfontosabb paraszti eszközt alakítja ki, hogy az általa erkölcsében és szellemében egészségessé tett magyar paraszt nemzetünk teljességét újra egészségessé tehesse.

Itt e helyen és ez alkalommal félreérthetetlenül tisztáznunk kell, hogy mit értünk mi, Pártunk és Mozgalmunk, magyar nemzet alatt, hogy felesleges találgatásoknak, hamis vádaskodásoknak, ostoba megjegyzéseknek elejét vegyük és a magyar nemzet tényének és valóságának rögzítésén, megvallásán keresztül leszögezzük az európa-szükséges nacionalista és szocialista fejlődésnek Délkelet Európára és külterületére vonatkozó felfogásunkat, célbavett gyakorlati akarásunkat. De szükséges ez már azért is, hogy a magyar paraszt hatalmi és vezető helye világosan és tisztán megrajzolható és beállítható legyen.

Magyar nemzet alatt értjük azt a természetes élet-, társ- és sorsközösséget, melyet életterében a magyar nép szervez politikai, gazdasági és társadalmi egységre és melyet egyedül ő tud felelősen vezetni. A magyar paraszt ebben az életterében a nemzetfenntartó és pedig azért, mert erkölcsi életünkben a kultúra alkotó, szellemi életünkben az az őstelevény, melyből vezető rétegünknek meg kell születnie és pótlódnia, anyagi életünkben pedig nemzetgazdálkodásunk gerince és életbiztonságunk alapja. A magyar paraszt ennél fogva az az alap, amelyből a nemzetélet minden vonatkozása és feltétele származik és amelyre minden politikai és társadalmi tény visszavezethető. Ha nemzetünk nyomorban, bajban, végveszélyben, vagy jólétben, életerőben van: mindez a parasztra vezethető vissza, ennek nyomorára, bajára, végveszélyére, vagy jólétére, örömére, életerejére. Ha az értelmiségből, a munkásból, a katonából proletár lett, ez csak azért történhetett, mert őket megelőzően a paraszt vált földproletárrá, így ők a parasztságtól elszakadtak, gyökértelenné váltak, a parasztság viszont törzstelenné és lombtalanná lett.

Ennek az alaptörvénynek megismeréséből adódott természetes folyamánként a hungarizmus alaptétele: iparral rendelkező magaskokon álló parasztállamot építünk és felszámoljuk a paraszt-proletárral rendelkező alacsonyrendű iparállamot. Nehogy bárki úgy vélje, hogy a hungarizmus iparelles, az iparosítás ellen volna. Ez tévedés és célzatos elferdítés lenne. Mi nagyon is tisztában vagyunk azzal, hogy iparra szükség van, de nem mint célra, hanem mint eszközre. Az ipart tehát arra a helyére fogjuk állítani, ahová való nemzete szolgálatában. Nem a gép fog uralkodni a nemzeten, — ez minden alacsonyrendűség legbensőbb oka, — hanem a nemzet fog uralkodni a gépen, hogy az alázasosan szolgálja millió és millió család jólétét.

A paraszti élet minden megnyilvánulása mezőgazdálkodásban jut kifejezésre. Éppen ezért nem mindegy, hogy a mezőgazdálkodást hogyan szervezi meg a nemzet. Az eddigi szervezési alap és gyakorlat azt mutatja, hogy a liberalizmusban a mezőgazdálkodást anyagelvű, önérdekű alapokon szervezték meg, ennél fogva mint agrárgazdálkodás kapta meg gyakorlati kifejezését nemzetgazdálkodásunkban, ez pedig szükségszerűen kifejelesztette az agrárállamot.

A hungarizmus teljesen szakít ezzel a szervezési alappal és gyakorlattal s megépíti a nemzetelvű, közérdekű gyakorlatát a mezőgazdálkodásnak, a parasztgazdálkodásnak, melynek államgyakorlati kifejezője természetesen csak a parasztállam lehet.

Emlékezzünk vissza az 1935-ös évre, amikor kijelentettük nagy alaptörvényünket, hogy parasztállam vagyunk, ezt akarjuk és fogjuk megépíteni, — milyen durva gúnynak voltunk kitéve, mennyire kinevettek a nagy okosok, mondván, hogy: lássátok ezeket az alvokat, újra felfedezik Amerikát, még ma sem tudják, hogy a liberalizmus már évszázaddal ezelőtt rögzítette, hogy agrárállam vagyunk. Igen, nagyon jól tudjuk, hogy mit rögzített a liberalizmus és különösen azt, ha ennyire nem rögzítette volna le tényeit, nem lenne ránk szükség, nem lenne nemzetünknek arra szüksége, hogy a liberalizmusnak ezt a vélt igazságát lerázza magáról. De azt is tudjuk, amit viszont ők nem tudnak, hogy agrárállam és parasztállam között óriási a különbség, éppen úgy, mint iparállam és munkáállam között. Agrárállamot ugyanis paraszt nélkül is lehet építeni, csak gépesíteni kell mindent: szántó-vetőgépeket, aratógépeket, mezőgazdasági nagyiparszerű gyárüzemeket kell beállítani és mindezekbe proletárokat kell ültetni. Meggyőződésem, hogy nem lesz kevesebb a terméseredmény, csak eggyel kevesebb: a nemzetet jelentő paraszttal. Ki lehet tehát irtani minden parasztot a gépesítés érdekében az agrárgazdálkodás szent nevében, csak ezzel önmagára kényszerített öngyilkosságot követ el a nemzet is, mert életgyökereit irtja ki mesterségesen. A liberalizmus az egész világon be is állította profitkapitalizmusának megfelelően az agrárgazdálkodást, tehát anyagelvűségének megfelelően a holt anyaggal való politikát, de ezzel párhuzamosan mindenhol vagy kiirtotta a parasztságot, vagy földproletárrá tette, akinek bensőséges viszonya a földhöz megszűnt. A proletárrá tett paraszton át proletárosodott el egész nemzetünk és lett rabszolgája a liberalizmus anyagelvűségének és kirívó, belőle született torzképének, a marxizmusnak. A parasztnélküliségnek elrettentő képeit mutatják az angol-szászok, a zsidók és a szovjet, melyek agrárgazdálkodást művelnek és állami életük halálcsődjét is aratják.

A hungarizmus tehát céltudatosan állította fel alaptörvényét, hogy parasztállamot építünk, mert tisztában van azzal, hogy egyedül a minden eszközzel ellátott parasztgazdálkodás képes úgy az erkölcsi, mint a szellemi, mint az anyagi nemzetélet fenntartására.

Még valamire fel akarom hívni a parasztvezetők figyelmét, igen komolyan, mert lényegbevágó dologról van szó. 1914—18-ban részt-

vettem a világháborúban, a gyalogságnál szolgáltam. Vannak itt biztosan testvérek, akik velem együtt tapasztalhatták és talán még ma is tapasztalhatják, — mindazok, akik a gyalogságnál szolgálnak, hogy nem egyszer, de többször mondták neki: te bűdös baka! Nézzük meg közelebbről ezt a bűdös bakát! Meggyőződése, hogy Szingapur még ma is az angolok kezén lenne, nem esett volna még el, ha csak a japán hadihajók vonultak volna fel ellene, akár ezerszámra is és tartották volna legnehezebb ostrom alatt. Ahhoz, hogy Szingapur tényleg elesen, hogy tényleg a japánok kezébe kerüljön, szükség volt a lenézett bakára, aki rohammal, testével és vérével megszerezte és megtartotta. Ugyancsak száz meg százezer repülőgép keringhetne még a mai napig is Kréta szigete felett és bombázhathatná a szigetet, még mindig az angolok és görögök kezén volna, de a szárnyas baka, az ejtőernyős vadász vakmerő harca, véráldozatkészsége megtörte az ellenállást, megszerezte és megtartotta Krétát. A sok százezer páncélos hiába törte volna át a szovjet vonalakat, ha a páncélos vadász, a páncélos gránátos: a lenézett baka véráldozatával nem állította volna be a csata nagy sikerét. Málta szigetéit és az angol szigetek Franciaországgal szomszédos partvidékeit közel három esztendeje állandó repülőtámadások alatt és súlyos, nehéz tűzérségi tűzben tartjuk, ennek dacára ezek mindezekig még mindig angol kézben vannak és fognak maradni mindaddig, míg a lenézett baka, a német és az itáliai gyalogos véráldozatukkal, hősiességükkel birtokukba nem veszik. A szovjet baka, a francia, a holland, a norvég, a görög, a szerb, a lengyel bakák törtek meg elsősorban és mert megtörtettek, megtört az egész hadsereg ellenállása is és meg is semmisült. Nemcsak azért dicséri meg és emeli ki Hitler minden egyes alkalommal a német bakát: a muskétást, a gránátost és a vadászt, mert tényleg minden dicséreten felül állnak és a legmagasabb dicséret sem elég magasztalásukra, hanem azért is, mert tisztában van azzal, hogy minden hadseregnek az eleje és veleje, csatadöntő királya, győzelmet vagy vereséget magával hordozó tényezője: a lenézett, a bűdös baka. Aki borjújában nemcsak a marsallbotot hordja, hanem a hadsereg győzelmét és vereségét is. A háborút katonailag sohasem akkor veszti el, amikor kevés kezd lenni a gép és a hadianyag, hanem mindig akkor, amikor a bakában kevés kezd lenni az a szellem, mely a gyarló, múló emberből halhatatlan hőst képes kovácsolni. A magyar baka is a fegyvernemnek királya, minden dicséretre érdemes, mert nemcsak a külső ellenség ellen kell harcolnia, hanem olyan belső ellenséggel szemben is, mely láthatatlanul és alattomosan támadja legfontosabb területén, utánpótlásában, erkölcsi, szellemi és anyagi hadieszközeiben: a mögöttes országban, hazánkban, nemzetünkben.

Mindebből pedig egyetlen tanulság lehetséges csak és pedig az, hogy a baka a legfontosabb és a legelső a hadseregben, minden érte van és hogy a többi fegyvernem és szolgálati ág nem más, mint eszköz arra, hogy a baka felesleges véráldozatoktól mentesen tudja a csatákat megvívni, megnyerni és a háborút győzedelmesen befejezni.

A felesleges vérveszteségektől való megóvás iskolapéldája a Volga elérése után a sztalingrádi csata harcászati végrehajtása, mely alkalommal a nehéz fegyverek, a repülők és a műszaki erők teljesen érett állapotba tették a célokat, mielőtt a gyalogság rohamra indult és a végeredményt győzedelmesen beállította volna.

Miért mondtam el mindezt? Azért, mert meggyőződése, hogy a testvéreket itt előttem egészen biztosan eddigi életükben, ha nem is egyszer, de biztosan többször illették a dísznévvel: te bűdös paraszt! Eltekintve attól, hogy tudunk és ismerünk mi ennél sokkal bűdösebbet is, a paraszt nevet becsmérlő hangsúlyt, megbélyegző jellegét a liberalizmusban kapott, a kapitalizmus és a marxizmus ezt átvették és rendszerükbe csak a bűdös parasztot voltak hajlandók beépíteni. Visszaemlékezem: mennyit kellett harcolnom amíg elértem azt, hogy népünk eleje és veleje, a paraszt, akit kizsákmányoló proletárosítottak, újra elfogadja a legszebb, legigazabb, a legjobb nevet: a paraszt nevet.

Mert paraszt csak az, és egyedül csak az, aki a föld felelős tulajdonában van, aki a föld felelős ura és a földet felelősen meg is műveli a családjá és nemzetünk közös jóhasznára. Akinek ilyen földje nincs, az minden lehet, csak nemzetfenttartó paraszt nem. Lehet árendás, lehet zsellér, bérlő, lehet akár kis vagy nagygazda, de nem lehet paraszt a szó igaz és egyetlen értelmében.

A paraszt az, aki nyeri vagy veszti nemzete nagy harcait. Bár bukjon el mindenki, de ha a paraszt szívósan állva tud maradni, az a nemzet megélt, nem vesztet el. A paraszt ennél fogva ugyanaz a sorsdöntő tényező, az egyedüli sorsdöntő tényező nemzetünkben és életében, mint a baka a hadseregben és háborúban. Ebből pedig ugyancsak egyetlen következtetés lehetséges és pedig az, hogy a paraszt a legfontosabb és legelső nemzetünkben, minden érte van és érte kell legyen és hogy a többi mind eszköz arra, hogy a paraszt nemzetünk nagy élethalál harcában fölösleges szellemi és anyagi veszteség nélkül tudja beállítani a parancsolóan szükséges végeredményt: a Hungarista Magyar Birodalmat. Ebből adódik azonban a paraszt ropicant nagy kötelessége és felelőssége is. Ha nem vállalja kötelességét és nem vállalja örömteljesen felelősségét, megszűnik nemzetfenntartó hivatása, ezzel azonban megszűnnek összes jogai is és a kötelességmulasztó és felelőtlen paraszt bukásba viszi nemzetét.

Sokan vannak, akik kifogásolják a paraszt önzését és földéhségét. Az igazi és egészséges paraszt mindenkor az egészséges önzés, az önző én kifejezője és így az igazi és tiszta nacionalizmus képviselője. A paraszt életszemlélete mindig a föld és az ég közötti síkban mozog. Megszántja-veti földjét és miután minden földit rendben és sorban elintézt, eddig földreszegzett tekintetét az égre emeli és onnan kéri és várja az áldást munkájára, hogy ennek eredménye és gyümölcse is legyen. A paraszt tehát zárkózott, legteltesebb egyén, leginkább én, de tisztában van azzal, hogy ez az én védelmét csak a sok — én közösségében kapja, a nemzetben és ennek én-rendjé-

ben: a nacionalizmusban. A paraszt csak úgy van a nacionalizmusban egészségesen beágyazva, ha a földbéke biztosítva van nemzetünk életében. A földbéke lényegét pedig így határozhatjuk meg: földbéke akkor van, ha a föld a paraszt felelős tulajdonában és felelős megművelésében van és munkájának eredménye és gyümölcse a paraszt családjának és nemzetünknek közös jóhasznát biztosítja.

A paraszt élete nem más, mint harcos és eredményes viszonya a földhöz, az állathoz, magához a természethez, az élethez, ennek megismétlődő állandóságához, mindig egyenletesen lüktető életkeringéséhez: a tavasz, nyár, az ős, a tél ütemeihez, mely az örök megtermékenyülés, beérés, az örök betakarítás és az új életet hordozó szükséges, erőtgyűjtő és tároló életpihenés örök összhangoltságát jelentik az életképes nemzetek örök életében.

A paraszt egészséges és természetes földéhségében nyilvánul meg a nemzet életrevalósága, fejlődőképessége, hatalomakarása. Az a nemzet megáll életútjában, melynek nincs egészséges földéhes parasztja s lassan de biztosan sötétbe merül, eltűnik, hogy csak mint történelmi nemzet maradjon meg a többi történelmet csináló nemzet tankönyveiben.

A paraszt a növény: egy bizonyos földterület honképes, talajgyökeres növénye, amely csak bizonyos összetételű, tájfajtajú életterületen tud a leggazdaságosabban élni és gyümölcsöt hozni. A magyar paraszt hazánkon kívül nem tud megmaradni igazi parasztnak, hanem földmunkássá lesz, egyszerűen azért, mert nem képes életviszonyát új környezetében annyira bensőségesse tenni, mint hazánkban. Nem tudja olyan egységesse, természetessé és szükségessé tenni, mint családjában, őstalajában, ahonnan elszármazott.

A bensőségesnek ebből a tényből és valóságából adódik az, hogy az anyaterület peremvidékén letelepülő parasztság miért kívánczik olyan mélyen, erősen és erőszakosan vissza az ősterületbe. Ha pedig ez a visszavágyásuk nem elégíthető ki visszatelepítéssel, — mert az őshaza már túltelepített — odaszakítják magukat, letépik az általuk lakott, betelepített földterületet és hozzáépítik őshazájukhoz. Ez a természetes területszaporodás alapja ellentétben a mesterséggel, mely erőszakkal gyarapít, anélkül, hogy erre szüksége lenne, anélkül, hogy saját elsődleges területén: az ősföldön az erkölcsi, szellemi és anyagi túltelítettség meglenne.

Az országhatár mindig ott van, ahol a paraszt ekéje szánt, kaszája villan, kévéje földet borít, vére rögöt szentté tesz. Erőszakkal, imperialisztikus eszközökkel sohasem lehet országterületet növelni, országhatárokat tágitani, mert a szurony megtörik az ekén, a szerződés papírja elhamvad a rögre ömlött vér tüzeiben. De ezenkívül is: nincs olyan hatalmas, melynél hatalmasabb ne születne erre a földre. Hatalmas példája annak, hogy a természetes országhatárokat hogyan lehet természetes területszaporodással tágitani: a japán katona és a japán paraszt csodálatos életösszhangja. Japán mindezekig nem gyarmatosított, hanem mindig honterülettel

szaporodik csodálatos hazája és nemzete. Európa népei erre az örök igazságra a nemzetiszocialista világnézetben eszmélnék és ők is megfogják valósítani a kard és az eke életösszhangját, mely nélkül biztonságos országhatárok nincsenek, soha nem voltak és soha nem is lesznek.

A paraszti élet egyformasága és egyöntetűsége az egész világon szembeötlő, szembeszökő. A paraszt mindenhol a kultúraalkotó, a kultúrávédő és nélküle egyszerűen nincs kultúra, nincs egészséges tiszta állami és népi élet.

Egyesek a paraszt eltűnését jósolják, vannak viszont egyesek, akik a paraszti életet és formáit mesterségesen élenkíteni óhajtják. Helyes felfogás ebben az alapvető kérdésben ez: Az életben mindig vannak dolgok, amik maradnak és vannak amik megváltoznak. Aminek meg kell maradnia, álhatalatosan megmarad, hiába akarjuk megváltoztatni állandóságát. Aminek viszont meg kell változnia, megváltozik, hiába akarjuk megállítani, megmerevíteni. Kutatnunk kell tehát, hogy a paraszti életben mi az állandó és mi a változó. Állandó benne a kultúraalkotó képessége, a kultúrávédő készsége. Változók benne a követelések, melyeket a nemzet összességével szemben támaszt, hogy feladatának maradéktalanul eleget tehessen. Ezek a követelések mindenkor civilizatórikus, ennél fogva változó síkon mozognak. Változó tehát a paraszt civilizatórikus megépítésében, ebben viszont szükségszerűen, követelően az. Ennél fogva rendelkezésére kell bocsájtani idejében a technika vívmányait. Ennek hozzáférhetővé való tételével azonban nem semmisítjük meg a parasztot, ellenkezőleg: csak erejét hatványozzuk, fokozzuk fel. Ebből következik, hogy egyáltalában nincs is szükség arra, hogy a parasztra bizonyos sajnálkozással nézzünk, mint az olyan életre, mely már csak mesterséges ojtásokkal tartható egyáltalában életben. Azáltal, hogy a technika vívmányainak maradéktalan használatát számára lehetővé tesszük, állítjuk be a nemzet tényleges civilizatórikus életébe és adnak gyakorlati értelmet, de gyakorlati célt is egész munkájának.

Parasztvezetők! Testvérek!

A hungarizmus ideológiai és gyakorlati tartalmának keretében meg kell állapítanunk a magyar paraszt felfogását, szemléletét, az európai sorsközösségről, a délkelet-európai erkölcsi, szellemi és anyagi szerepéről és a magyar nép életterében betöltött, vallott és követelt hivatásáról.

I. Az európai sorsközösségben a magyar paraszt azt a felfogást vallja, hogy meg kell teremteni az európai népbékét, és ennek alapján az európai földbékét. Felszámolásra vár az a nagy népi zűrzavar, amely a népvándorlás óta több mint másfél évezrede fent áll. Ez az állandósult népzűrzavar volt legbensőbb oka annak, hogy Európa népei határozott, természetes és szükséges keretek között mind a mai napig nyugodni nem tudtak. Ennek a kérdésnek egyik megoldási lehetőségét képezi az európai telepítések szükséges végrehajtása.

Ennek keretében igen lényeges tényre hívom fel a figyelmet. Európa iparosodott — helyesebben iparosodottabb — államai a mezőgazdálkodással foglalkozó — helyesebben a kevésbé iparosodott — államokat eddig gyarmatszámba vették, nem tartották teljes értékűnek, így természetesnek vették, hogy ezek eltartották őket minden kötelességszerű ipari ellenszolgáltatás nélkül. Igaz, ennek a visszás felfogásnak fő képviselői a zsidók, de viszont megállapítható, hogy ezt a felfogást az úgynevezett iparosodottabb államok vezetői mind magukévá tették. Az erkölcsi, szellemi és anyagi kizsákmányolás állandó állapotában tartott ez a területe Európának meghatározható, az Odera-Morva-Lajta-Fiume vonalától keletre eső területtel. Ezért is volt tapasztalható az, hogy a társadalmi feszültségek mindig ebben a területben voltak a legnagyobbak és kirobbanásuk mindig ebben a területben volt a legszélsőségesebb. Ennek az állapotnak a fenntartása nem lehet célja a nemzetiszocialista új Európának, ellenkezően: az ebből való kiemelés, felszabadítás az egyik szükséges, életparancsolta cél.

Vannak azonban egyesek, akik még mindig Keleteurópa gyarmatosításának szükségességéről papolnak. Ezek azonban annyira óvatos duhajok, hogy nem mondják meg, hol kezdődik Keleteurópa. Nézetem szerint valószínűen ott, ahol ezeknek az embereknek józan észjárása megszűnik. Emlékezzünk vissza 1918—19-re, a Páris környéki békeparancsok idejére. Ebben az időben az úgynevezett győzteseknek minden erőfeszítése abban merült ki, hogy Európának a Rajna-Rhonetől keletre eső részét hogyan és mint lehetne gyarmatosítani. Természetes, hogy ez nem sikerülhetett. Ez azonban megkezdésébe fog sikerülni a nemzetiszocialista új Európában, a nemzetiszocializmus világnézetének alapvetésében, a nagyterek szükségszerű beállításának, megszervezésének korszakalkotó és korszakfordító nagy idejében. De különösen azért nem, mert amióta Japán megjelent az emberiség alkotó nagy történelmében, amióta saját erejéből és nem Európa jóvoltából emelkedett fel az európai nagyhatalmak legelső vonalába: az ázsiai nagytér összes népei öntudatra ébredtek, ugyancsak nem Európa jóvoltából, és Japán vezetése alatt egyszersmindenkorra felszámolják a földgömbünkön a gyarmatosítást és a gyarmatbirodalmak mindenféle rendszerét.

Máskülönben is: a nagytér szükségszerű gyakorlati beállítása óta teljesen megszűntek földgömbünkön a gyarmatosítás előfeltételei és lehetőségei, valamint annak szükségessége. A nagytérnek ugyanis egyetlen része sem fog gyarmatokból összetevődni, hanem élettérből, melyek szerves erkölcsi, szellemi és anyagi részét kell képezze a nagytérnek. Tehát és ennél fogva: legkevésbé lehet éppen Európában gyarmatosítani, az úgynevezett vezető fehér fajtában az európai vezetőhatalmak részéről, mert ennek csak egy vége lenne: belátható időn belül Európa az ázsiai élettér gyarmatává süllyedne.

A parasztszervezés nagy lényegére és szükségére először Itáliában, azután Németországban döbrentek rá, kiindulva abból a helyes

és megdönthetetlen alaphól, hogy Európában az a nagyhatalom fog vezetni, amelyik először tudott megszervezni tiszta, egészséges parasztságot, tiszta egészséges földbékében és tiszta, egészséges nacionalizmusban. Németország a parasztságszervezésre eddig, — tudomásunk szerint — 80 milliárd márkát meghaladó nagy hiteltervet épített meg, melyet egyes részeiben már be is állít a jelenlegi súlyos viszonyok között végrehajtható gyakorlati terveibe.

II. Délkeleteurópában való életszerepünk még élesebben mutat rá a magyar paraszt nagy hivatására, ebből adódó nagy felelősségére és végrehajtandó feladatának sorsdöntő súlyára.

Az a terület, melyet Délkeleteurópának nevezünk, kezdődik nyugaton Dévénynél és határolják az Alpok, keleti nyulványai, a Kárpátok, a Dnyeszter, a Fekete tenger, az Aegei tenger, a Földközi tenger. Közel egymillió négyzetkilométeres területén kerekén ötvenmillió paraszti népet tart el, mely viszont 12 történelmi népszemélyiséghez tartozik. Délkeleteurópa a népszemélyiségeket véve alapul népi törlemélkhalmaz, mely azonban Európa legtökéletesebb földrajzi, valamint geopolitikai, geohistórikai, geoökonómiai, geojurisztikai és geoszociológiai egységében él. Ezt az egységet eddig nem kívánták, nem akarták észrevenni. A hungarizmus azonban kényszeríti az összes hatalmi tényezőket, hogy ezt észrevegyék, de elsősorban a délkeleteurópai népszemélyiségeket vezetői rá annak az igazságnak meglátására, hogy az egységben csak egységes akarát, cél és cselekvés, a térben egész erkölcsi, szellemi és anyagi felépítésénél fogva vezetőszerepre hivatott, erre való megszervezése saját erejéből beállítható, mert rátermett, szívós, kiváló, mennyiségi és minőségi alkatelemei erre képesítik, szervezőképessége pedig megvan, csak eddig mesterségesen elfojtották.

Ennek a Délkeleteurópának paraszti megépítése első hivatásként és feladatként kapná Déleuropa és Délnyugateuropa mezőgazdasági termékekkel való ellátását. Az orosz élettér, mondjuk a szláv elsődleges élettér volna hivatott arra, hogy Európa többi részeit ellássa a szükséges mezőgazdasági termékekkel. Így Európa élelmezési ellátása függetlenné válik és biztosított lenne.

Az európaszülséges telepítésekkel kapcsolatosan egyesek felveszik magyar népünk, kitelepítésünk kérdését a Káspi-tó és a Fekete tenger közelébe. Sőt: egyesek így állítják be ezt a kérdést: ha nem vagyunk hajlandók elfogadni az új Európát úgy, ahogyan azt a vezetésre hivatott északi fajta jónak és helyesnek látja és nem hagyjuk abba a turánizmus eszmerendjének a firtatását, úgy büntetésből kerülünk oda. Keletre a turáni népek közé s ott aztán kedvünkre csinálhatjuk a turánizmust. Az ostoba nyelvöltögetések mögé bujt európarendezőknél erre az arcátlanságára csak egyetlen felelet adható: meglehet, hogy az erőszak, korlátoltság és aljasság hármaskörében magyar népünket ki tudja telepíteni a Káspi-tó és a Fekete tenger közelébe, de biztos vagyok abban, hogy legfeljebb egy nemzedékfor-

duló után magyar népünk újra visszatérne ösföldjére, de visszatérésünk után már nem lennénk rokontalan nép Európában.

Ettől az ostobaságig menő naivitástól eltekintve azonban tudnia kellene már mindenkinek, hogy a magyar nép államalkotó és népbékét biztosító szerepe nélkül Délkelet Európában mindig politikai, gazdasági és társadalmi zűrzavarok voltak, vannak és lesznek, hogy a magyar nép kikapcsolása ebből az élettérből Európa tragédiája is lenne, mert Európának ez a külterülete a magyarság nélkül örök csataterévé válna Berlin-Moszkva-Róma és nem utolsósorban Tokió erkölcsi, szellemi és anyagi érdekeinek.

Tudnia kell azonban a magyar parasztnak azt is, hogy ha délkelet európai hivatását betölteni képtelen, úgy ezt egy másik paraszti nép fogja megtenni parancsoló szükségből, mert ebben az élettérben különösen szükség van a vezető cél, a vezető akarat és a vezető cselekvés kifejezésére. Délkelet Európát paraszti népeinek megszervezése után kapcsolnunk kell szervesen Európa többi nacionalista és szocialista életterébe. Ezeknek az életösszhangjából kell viszont megteremteni, megépíteni az európai nagy tér nemzetekinek sorsközösségét.

III. Magyar nemzetünk életterében a parasztság hivatása, feladata, felelőssége, kötelessége és ezekből adódó hatalmi helye adva van a hungarizmusnak abban a két alaptételében: hogy a paraszt a nemzetfenntartó és hogy a hungarizmus a parasztállamot építi.

Hogy mindennek megfelelhessen, a következő nemzetszervezési feladatokat kell a parasztnak és elsősorban a vezetőrétegének, a paraszti értelmiségnek végrehajtania: meg kell szerveznie a parasztot úgy, hogy a föld felelős tulajdonába és megművelésébe kerüljön. A parasztot be kell állítania az állam civilizatorikus életébe, mint államhatalmi tényezőt és belőle tudatosan kell nevelni első államhatalmi tényezőt. A földbékét kell biztosítani.

A paraszt az őstermelők hivatásrendjébe tartozik. Ennek megoszlása a természetes hivatásuk szerint a következő: az alföldi és mélyföldi paraszt; a felföldi és magasföldi paraszt; a hegyvidéki paraszt; a bányász; az erdőt művelő paraszt; az állattenyésztő paraszt; a halász és a vadász.

Amellett, hogy megadjuk a paraszt természetes hivatását és helyét a társadalomban, meg kell még határoznunk viszonyát nemzetünk egyes alapvető erőtényezőihez, mert így domborodik ki igazán a paraszt nagy hivatása és feladata.

A munkáshoz való viszonyát úgy határozhatjuk meg, hogy a paraszt szolgáltatja a nyersanyagot, de szüksége van a munkásra, mert ez dolgozza fel és ez teszi fogyasztóképesé. Így egymást munkájukban kiegészítik, egymást nem nélkülözhetik. Az eddigi rendszerek a parasztot és a munkást, az általuk kifejezett nacionalizmust és szocializmust mindig egymással szembehelyezték, ebből folyóan a paraszt és a munkás az öncélú érdekrendszerekben életükben és felfogásukban egymástól eltávolodtak, egymást halálosan kikezdték és

egymás ellen kiméretlen mesterségesen szított társadalmi- és osztályharcot kezdeményeztek és vívtak.

A hungarizmusban a paraszt és a munkás parancsolóan szükséges életösszhangban szerveződik és ketten azok ellen állítják be közös akarásból fakadó elhatározással kiméretlen harcukat, akik meg akarják zavarni vagy lehetetlenné akarják tenni véres csalódásokon keresztül acéllá kovácsolt összhangjukat.

A paraszt viszonya az értelmiséghez sorsdöntő nemzetünk életében. A paraszt jelenti az őstelevényt, melyből nemzetünk vezetőrétege születik, nő ki és amellyel az értelmiségnek mindenkor a legbensőségesebb viszonyban kell maradnia. Ha az őstelevény mérgezett az elromlott politikai, gazdasági és társadalmi bajok miatt, úgy az értelmiség is mérgezett lesz. Ha az értelmiség megszakítja az őstelevénnyel való bensőséges viszonyát, a fennálló politikai, gazdasági és társadalmi rendszer mesterségesen felépített válaszfalai miatt, úgy végzetesen elszakad természetes szülőtalajától, gyökértelenné válik és teljesen kiszolgáltatottja lesz öncélú és önkényes hatalmi akarásoknak.

A hungarizmus beállítja és megszervezi a paraszt és értelmiségi parancsolóan szükséges bensőséges viszonyát és azok ellen törvényesíti harcukat, akik azt lehetetlenné akarják tenni, újra meg akarják szakítani.

A nőhöz való viszonya adódik élettörvényünkéből: a családi élet tisztasága, erkölce, dús gyermekáldása abban a tudatban, hogy egyetlen gyermeke nem marad ellátatlan. A parasztnak tudnia kell, hogy nemcsak a földet, hanem a nemzetét is meg kell becsülnie azáltal, hogy a gyermekáldást vállalja és nemzetünk iránti kötelezettségének tartja.

A paraszt a fegyveres nemzet eleje, biztosítja a vér és rög, a magyar élet és a magyar tér hősi életviszonyát. Az önfeláldozó hazaszeretet megtestesítője abban a szent tudatban, hogy egyedül véráldozatából származhat nemzetének és családjának erkölcsi, szellemi és anyagi biztonsága. Ez az az örök törvény, mely viszonyát a katonához örök időktől megszabta és mindenkor meg is fogja szabni mindaddig, míg a tiszta és egészséges paraszt jelenti nemzetünk léte alapját és sorsát.

Parasztvezetők! Testvérek!

Megrajzoltuk a magyar paraszt helyét térben és időben, lefektettük az alapelveket, megmértük parasztságunkat abból a szempontból, hogy nagy feladatát el tudja-e végezni. Meg kell azonban vizsgálnunk azokat a kérdéseket is, melyek a mi hungarizmusunk parasztpolitikájának szögletkövei. Ismernünk kell egyszóval a mindennapi életben felvetődő nagy kérdésekre pártunk és mozgalmunk álláspontját, hogy nemzetszervező feladatunkban ezek ismerete segítségünkre legyen.

1. Így elsősorban a földkérdésről kell tiszta képet kapnunk. A hungarizmusnak alapelve szerint hazánk minden jóságá, — erkölcsi,

szellemi és anyagi egyaránt, — nemzetünk elidegeníthetetlen tulajdona. Ennek a tulajdonnak részeivel azok sáfárkodnak, akik azzal felelősen tudnak bánni. Ebből folyóan a föld csak azé lehet, aki azt felelősen, okoszerűen, célszerűen meg tudja művelni, vérével meg tudja tartani és gyermekeinek hiánytalanul és csonkítatlanul örök örökségül tudja hagyni. A föld tehát a paraszté.

A földet telepíteni kell, ha azt akarjuk, hogy a miénk maradjon. Telepíteni kell emberrel és a nép lelkével. Ez a telepítés örökös folyamat. Kezdődött, amint hazánkat ezer év előtt elfoglaltuk és el fog tartani amíg magyar népünk emberével és lelkével telepíteni tudja. Ennek az életmunkának céltudatosnak kell lennie. Nem szabad megtűrni, hogy beteges földéhség kapjon lábra, mely abban merül ki, hogy egyesek már új földet szereznek, amikor birtoktesteiket még egyáltalában nem művelik meg okoszerűen, célszerűen és azok csupán csak kis hányadát adják az elérhető terméseredménynek. Ezek ellen éppen olyan kíméletlenül kell eljárni, mint olyanok ellen, akik népünk természetes betelepítésének erőszakkal, fondorlattal útjában állnak.

A zsidó mindig a parasztot kezdi ki, ha a nemzetet tönkre akarja tenni: a gazdasági életbe való erőszakos beszívárgásával a parasztermelést és a parasztgazdálkodást teszi mesterségesen lehetetlenné. A szellemi életbe való erőszakos beszívárgásával pedig a paraszterkölcst, a paraszt természetes kultúraalkotó képességét teszi tönkre. E kettő elpusztítása után összeomlik a nemzet, a zsidóságot pedig, mint aki jól végezte a dolgát, otthagyja rombolásának színhelyét, újabb nemzettestbe helyezi át. Így vált a földkérdés nemzetünkben sorskérdéssé, a telepítés gyors végrehajtásának szüksége pedig nemzetünk életkérdésévé.

2. Nemzetünk életterének drága jó földjét úgy tudjuk csak sorskérdésének megfelelően birtokunkban tartani és tulajdonunkba venni, ha a kisbirtok-nagybirtok kérdését egyszersmindkorra le tudjuk és le merjük venni dolgozó életünk napirendjéről. Hungarizmusunkban mint minden kérdésben, úgy ebben is: nemzetünk érdeke dönt.

A kisbirtokot a paraszti birtokost és az ezen történő parasztgazdálkodást nemzetünk érdeke megkívánja és megköveteli, ezért a nagybirtok meg fog szűnni. A paraszti birtoktestek nagysága a tulajminőségnek megfelelően változó lesz, melyen a paraszt egyedül felelős, egyedül vezet és irányít. A nagybirtokokat az örökbérlet-rendszerrel fogjuk beállítani a nagy telepítési tervünkbe. Az örökbérlet már tulajdon, öröklődő, a birtoktest ára az örökbérlettel lesz törlesztve. Ezzel minden nagybirtok azonnal letelepítési célokra kisajátítható. Az örökbérletet, mint egyáltalában az egész parasztgazdálkodást a hungarista állam fogja védeni, mint nemzethasznú, közérdekű és közjogi ügyet, úgy, hogy az örökbérleten gazdálkodó paraszt magánjogi zaklatásoktól mentesen fogja végrehajtani nagy művelési feladatát.

Ezen a helyen kell tisztáznunk, hogy egyetlen paraszti birtoktestre milyen feladatok hárulnak, termelés szempontjából milyen termelési rész esik rá. Tudnunk kell, hogy jelenleg kereken 3.5 millió család van hazánk területén, ebből kereken 2 millió foglalkozik ős-termeléssel, másfélmillió tehát ellátatlan. Ennek ismeretében az egy paraszti birtoktestre eső hányad a következőkből tevődik össze: a birtoktestnek fedeznie kell: a parasztbirtok szükséglet egy hányadát, még a szükségletben benne kell legyenek nemzetünk szempontjából szükséges tárolások és az európai részsükséglet is.

Ebből látható tehát, hogy parasztságunknak minden eszközt meg kell adnunk, hogy roppant súlyos feladatának és kötelezettségének eleget tudjon tenni.

3. A vázolt nagy feladatának azonban csak akkor tud megfelelni és minden tekintetben eleget tenni, ha minőségi és mennyiségi termelésre állítja be birtoktestét, parasztgazdálkodását. Ez követelmény nemzetünk részéről vele szemben. Ennek eleget tenni viszont kötelessége a parasztnak. Ebben az első segítség a gép és az összes szükséges technikai eszközök. Ezeknek jelenléte, de használata is jelenti a parasztgazdálkodás civilizatórikus fokát. A gép azonban csak eszköz és nem cél. Eszköz, hogy az ember munkaerejét, munkaképességét és jólétének lehetőségeit felfokozza. Ha a gépet céllá tesszük, mint a liberalizmus kapitalisztikusan felépített plutokrata rendszerében, úgy egész gazdálkodásunk feltétlenül nemzetgazdasági csődbe torkolló agrárgazdálkodássá fajul, ennek totális parasztnyomorával, parasztszegénységével és elproletárosodó nemzetével.

A parasztermelés minőségi és mennyiségi követelményeinek cél-szerű és okoszerű belterjes és külterjes gazdálkodással kell eleget tennünk.

A belterjes gazdálkodás első célja legyen a családi életterek szükségleteinek fedezése. Törekedni kell arra, hogy különösen kertgazdálkodásunkat a jelenlegi igen alacsony színvonalról emeljük fel olyképpen, hogy különösen a Duna-Tisza között, hazánk és Európa első kert-paradicsoma legyen. A belterjes gazdálkodásba kell feltétlenül szervesen beépítenünk a munkás, az értelmiségi családi kertgazdálkodást is, mely családi életterünket apró szükségleteit hivatott biztosítani. Ennek alapelve csak az lehet, hogy ezek a családi kertgazdálkodások nem értékesíthetnek családon kívül, hanem egyedül és kizáróan csak önfogyasztásra termelhetnek.

A külterjes gazdálkodás teremti elő a közösségi szükségleteket, de kizáróan paraszti birtoktesteken. Feleslegként csak az a mennyiség kezelhető, amely megmarad a közösségi szükséglet teljes fedezése után. Ezeket a feleslegeket kell beállítanunk a nemzet szükségleteit szolgáló tárolásokra és az európai szükségletek részkielégítésére.

Nemzetünk élelmezése szempontjából csak abban az esetben nevezhető önellátottnak és függetlennek, ha minden család élettárában egy teljes év szükségletét tárolja. A kiskereskedelembe a közösségi szükségletek egyévi mennyisége meg van. A nemzet közösségi szük-

ségletét jelentő elsőrendű fontosságú honvédelmi szükséglet egy évi mennyisége a tárházakban meg van és ha egy teljes évi szükséglet a szántóföldeken, a mezőgazdálkodásban még ki nem termelt állapotban megvan és a kitermelésre munkanyag és munkaerő hiány nélkül beállítható.

Ilyen élelmezési tervgazdálkodás mellett nemzetünk mindig legalább három évre biztosítva van élelmezés szempontjából olyképpen, hogy háború esetén megrázkódtatások nélkül lehet beállítani a háborús élelmezési tervgazdálkodást.

4. A parasztgazdálkodás számára életkérdés a magasszínvonalon álló mezőgazdasági ipar. Nemzetünknek tehát elsősorban olyan nagyiparra van szüksége, mely a mezőgazdasági iparban szükséges gépeket állítja elő. És azokat a technikai segédeszközöket, melyek a parasztgazdálkodás mennyiségi és minőségi termelését előmozdítják, lehetővé teszik.

A mezőgazdasági ipar megszervezése, megépítése a parasztgazdálkodások termelvényeinek feldolgozására: elsőrangú kérdés a parasztgazdálkodáson alapuló mezőgazdálkodásban. A mezőgazdasági ipar alapja a jól megszervezett kisipar. Kisiparnak mindig ott van jogosultsága, ahol egyéni ízléseket, sokféleségeket, sokrétűséget és mindezeken minőséget kell biztosítani. A kisipart is gépesíteni kell anélkül azonban, hogy ebbe a gépesítésbe a kisiparos belepusztlulna. Legfontosabb elv azonban a mezőgazdasági ipar megépítésében mindig az marad, hogy nem fejleszthető nagyiparrá és az, hogy a gazdasági ipart szét kell osztani az egész ország területére. A mezőgazdálkodás termelvényeit tehát helyszíni feldolgozással kell a mezőgazdasági iparnak iparilag értékesítenie.

A parasztgazdálkodás ennél fogva nem állhat meg minőségileg megszervezett és mennyiségileg megfelelő számban kiépített kisiparosság, valamint értékesítő, fogyasztási és beszerzési szövetkezetekbe beépített, beszerzett kiskereskedelem nélkül. Ezek hivatottak arra, hogy egyrészt a paraszti gazdálkodásának, másrészt a családok és a nemzet közösségi életterek sokrétű szükségleteit minőségileg és gyorsan kielégítsék. A parasztgazdálkodástól ennél fogva elválaszthatatlanok.

5. A parasztgazdálkodás nyugodt és biztonságos menetét feltétlenül biztosítani kell azáltal, hogy a felelős nemzetvezetés leveszi a paraszti válláról az értékesítés, az ellátás és a hitel gondját és feltétlenül gondoskodik arról, hogy a paraszti abban a biztos tudatban éljen és gazdálkodjon, hogy minden terményét biztosan el tudja adni idejében, biztos áron, árveszteség és értékvesztés nélkül. Hogy minden szükségletét a kisipar és a kiskereskedelem minőségileg és idejében rendelkezésre állítja olyan áron, mely teljesen összhangban van termelvényeinek értékével és tényleges árával. Hogy termelésének minőségi és mennyiségi feldolgozására szükséges hiteleszközöket a nemzetvezetés olyan hitelműveletekkel biztosítja, melyek termelését

nemzetgazdálkodásunk teljes vérkeringésébe szervesen beépítik és alapjául szolgálnak nemzetgazdálkodásunk minden más hitelszükségletének is.

Minden egyes paraszti ennél fogva közvetlenül hitelre jogosult, minden paraszti birtokost hiteljogoságán és ennek megtartásán nemzetünk egyetemlegesen örökös. A kamat nem lehet soha magasabb, mint a föld tiszta hasznának legfeljebb egyharmada.

6. A mindenkor legégetőbb kérdése a parasztpolitikának a parasztdósságok rendezése. Ez mindaddig időszerű marad, míg végleges rendezését nem nyeri egyrészt a paraszti hitelkérdés megoldásával, másrészt a fennálló adósságok végleges felszámolásával. Ezt a kérdést azonban tényleg megoldani egyedül és kizáróan a Hungarista Birodalom tudja és meri. Egyszerűen azért, mert ezt a kérdést úgy fogjuk megoldani, hogy a parasztdósságokat teljes egészében a Hungarista Állam veszi át, a hitelezőkkel a Hungarista Állam állapodik meg. A parasztdósságokból történt végrehajtásokat természetesen visszamenően felül fogjuk vizsgálni és élni fogunk mindazokban az esetekben az adósság törlésével, melyekben kimutatható, hogy az eddig fizetett kamatokkal a tőke összege már törlesztve lett. A parasztdósságok kérdésén természetesen nemzetünk eladósodásának kérdésével egyetemben és szervesen fogjuk megoldani, igen gyökeresen és sürgős gyorsasággal. Ebben sem lesz semmi baj. Ezzel egyidejűleg természetesen kíméletlenül meg fogjuk szüntetni a parasztdósságokkal kapcsolatos zaklatásokat, a paraszti kamatrabszolgaságban tartó hitelezők részéről.

Parasztvezetők! Testvérek!

A hungarizmus arra a helyére ülteti parasztságunkat, amelyre mindig való volt, de eddig elérni nem tudta, az első helyre. Csak az a nép egészséges, áll szilárdan, tud megküzdeni minden viharral, melynek parasztsága az első helyen van, egész népi és állami életében.

Rend csak úgy van, ha mindennek meg van a helye. És minden a helyén is van. A liberalizmus mindent elmozdított természetes rendjéből és gátlás nélküli élvezői mindig más és más helyet adtak nemzetünk lételemzőinek aszerint, hogy szabadon üzleti felfogásuk hogyan ítélte legjobbnak a társadalom szerkezeti megépítését arra, hogy belőle a legnagyobb profitot csikarhassa ki. Minden a profit szempontjából lett beállítva. Az államnak csak egyetlen feladata volt: az, hogy ezt az egyoldalú, beteges, mohó, papzsákos profit éhséget elfogadjon, alátámassza és lehetővé tegye. Egyetlen kötelessége pedig abban merült ki, hogy lakat, föld vagy állami és társadalmi átok alá helyezze mindazokat, akik a nemzet, a nép, a családok szemszögén át merték látni, bírálni ezt a förtelmes tolvajgazdálkodást és mohóságot.

Amíg a föld és területe szükséges az emberiség életében, — és mindig szükséges lesz — és mindaddig, amíg az emberiség építőkövét a nemzetek, a népek fogják alkotni: addig parasztra is szükség lesz. Meggyőződésem, hogy mindig nemzetek, a népek fogják az em-

beriség építőköveit képezni, mert szörnyűség volna, ha az emberiség arra a visszatérítő sorsra jutna, mint a zsidónép: először paraszti nép, parasztságának elvesztése után rabszolgatartó nép és szétporladva minden népek pusztító mérge.

Meglehet, hogy a paraszt külső formamegnyilvánulásait le fogja vetni, át fog formálódni, de soha nem pótolható géppel, vagy más anyagi eszközzel, mert az anyag az holt, nem pótolhatja az eleven, az életet. Agrárgazdálkodás sohasem pótolhatja az eleven, a parasztgazdálkodást. A társadalomban mindig megmarad az, aki a nyersanyagot teremti elő, a nyersanyagot termeli: az őstermelő és ennek eleje és veleje: a paraszt!

Emberi névre méltó csak az a nép marad, melynek egészséges parasztsága van. Ha ezzel nem rendelkezik, legtöbbször kivetkőzik emberi mivoltából és teljesen kultúratalanná válik. Ennek a megállapításnak igazságát, bizonyítékát a zsidók, az angolok és az oroszok által beállított rémületes példák állítják szemünk elé: Embertelenek, kultúrátlanok, otthon nélküliek és hazánélküliek, mert a három fajtanak az a legnagyobb katasztrófa, hogy nincs egészséges, talajgyökeres és honképes parasztsága, teljesen parasztnélküli.

A paraszt és a munkássors és társközössége felbonthatatlan. A liberálisizmus, a marxizmus, a kapitalizmus tudatosan elválasztották egymástól, de a hungarizmus nacionalistává és szocialistává nevelt, öntudatosult értelmiségének erélyes kezével össze fogja forrasztani őket. Mindegyiket beállítja az ő éfethivatásába és összehangolt munkájukkal törvényesíteni, szentesíteni és biztosítani fogja, tudja, meri és akarja millió és millió család életbiztonságát. Nemzetünk történelmi elhivatottságát, magyar népünk hatalomakaratát, uralomra-érettségét és vezetni tudását, valamint az európai népek nacionalista és szocialista élet-, társ- és sorsközösségbe való beszervezését és saját erejéből való megépítését.

A hungarizmus paraszt szervezése és paraszti szervezetei alapvető előfeltételek a mi harmadik honfoglalásunkban és nélkülözhetetlen tényezők a Hungarista Magyar Birodalom biztosan eljövendő di-csőségének, nagyságának és boldogságának.

Kitartás!

1942 december 27-én, Budapesten az Értelmiségi Nagytanács ülésén elmondott beszéd:

Nemzetségvezetők! Testvérek!

A Nyilaskeresztes Párt és az általa vezetett Hungarista Mozgalom első alkalommal hívta össze eszmerendjében és kereteiben szervezett középosztály vezetőit, hogy az első Országos Nagytanács rögzítse a nemzetünk vezetésére és irányítására hivatott rétegek hivatását, feladatát, felelősségét, köteletségét és hatalmi helyét úgy a Hungarista Magyar Birodalomban, mint a nacionalista és szocialista új Európa rendjében és rendszerében.

Az értelmiségi a nemzetvezető, ennek minden felelősségével. A hungarista értelmiség vezérszava: becsület, tudás, példaadás. Becsületes szív, tudós koponya, az önfeláldozásig menő példaadás a munkás és harcos életben: ez kell jellemezze a nacionalista és szocialista világnézet kohótűzében kialakuló új vezetőrétegünket. Az előítéletek minden salakját és gátlását le kell vetnünk magunkról. Meg kell szabadulnunk legkevesebb harminc évszázad politikai, társadalmi és gazdasági tévtanaitól is. Be kell állítanunk azt az igazságot, azt a valóságot, azt a szabadságot, ahogyan azt a népek évezredek óta értelmezik, de eddig élni nem tudták, mert olyan hallatlan visszaélés történt minden népek hitével, hűségével, áldozatkészségével, nem utolsósorban, hanem elsősorban jóhiszeműségével és türelmével, mely bosszúért és jóvátételért az egekbe kiált.

Közel harminc évszázad teit el anélkül, hogy számadást készítenek volna arról, hogy mi, hogyan és miért következett be, az eseményeknek mi volt a hatásuk és következményük. A gyakorlati élet meglátott nagy törvényeit — melyeket a tudósok aranytálcán hoztak — elvetették azzal, hogy mindez szürke elmélet, a gyakorlati ember mindent másképpen lát és semmiképpen sem kötheti elhatározásait elméleti megállapításokhoz. Az önfeláldozók úttörő harcait elintézték nagyképu kényeztetéssel, fantasztikának, tébolyodottnak nevezték, kereszttel és gyilkosokkal jutalmazták, vagy galádul meglópták őket. Ezekben kell elsősorban meglátnunk sok felesleges vérontás legbensőbb okát. A történelem mindenkit arra tanít, hogy hogyan éljen és hogyan haljon meg. De mindeddig hiába tanította.

Illő tehát, hogy hosszú évezredek után először végezzük el a nagy számadást, hogy eddig hogyan sáfárkodtak azzal a jószágkészlettel, mely tulajdonképpen az emberiség boldogságát lenne hivatva megteremteni itt a földön, s vonjuk meg mérlegét ennek a nagy történelmi számadásnak. De állapítsuk meg mindennek tanulságait is, különösen abból a szempontból, hogy a hungarizmusban születő nacionalista és szocialista vezetőrétegeinknek mit kell akarnia és hogyan

kell cselekednie, hogyan kell élnie és halnia, ha roppant hivatását méltóan akarja betölteni.

Elsősorban is arra a kérdésre kell biztos választ adnunk, hogy az emberiséget alkotó népek mit akartak elérni az elmúlt évezredek alatt, mi volt a céljuk, mit akarhatnak ma és a még elkövetkezendő népi évezredek folyamán. A válasz csak az lehet: minden nép boldog akar lenni. Felvetődik tehát az egész boldogságprobléma minden szépségével és rútságával, teljes mélységével és sekélységével, áldozatos nagyságával és önös kicsinységével egyaránt. Úgy mondják és helyesen mondják: a boldogság kötelesség, aki pedig lemond a boldogságról, kötelességmulasztást követ el.

Sokféle felfogás van a boldogságról. Taglalni fogjuk két végletét. Megismerésük után rögzíteni fogjuk a hungarizmus felfogását ebben a fontos kérdésben, mely — gondolom — kérdés fog maradni mindaddig, míg ember lesz a földön. Az egyik végletben a zsidó felfogás áll, mely az anyag élvezetében látja a boldogság teljesülését, s ezzel az anyagelvű felfogással — még ha akarna sem tudna másként gondolkodni — teljesen elutasítja mások boldogságának jogosultságát, s hogy ezt büntetlenül megtehesse, kiválasztottnak állította be önmagát, földgömbünk egyedüli jogosult haszonélvezőjének, hogy erkölcsi és szellemi gátlás nélkül valósíthassa meg földi boldogságát. Ez a felfogás a boldogságról kizárólagos, csak a zsidók érhetik el, élvezhetik.

A másik végletben a Krisztus tanából kifejlődő egyházak találhatók, melyek a túlvilágra helyezik a boldogság bekövetkezését. Szkeptikusan és pesszimizstikusan tagadják a földi boldogságnak mégcsak a lehetőségét is, ennél fogva meggyőződésük, hogy a boldogság a földi életben úgysem lehetséges. Itt a földön minden csak por és hamu. Ez a felfogás a boldogságról ugyan nem kizárólagos, sőt egyetemes, minden halandót hajlandó is ebben a boldogságban részesíteni, de csak a túlvilágon.

Ez a két felfogás képezi a két végletet és mert végletet jelentenek, hamisak. De érintkeznek is egymással egész erkölcsi, szellemi és anyagi szerkezetükben.

A hungarizmus ebben a kérdésben a következőkben rögzítette felfogását: az emberiség évezredekén át tartó fejlődésében mind tisztánlátóbb lett, igényeit úgy erkölcsi, mint szellemi, mint anyagi részeiben mindinkább ki is tudja elégíteni. Azok a népek, melyek ebben a haladásban, tökéletesedésben nem tudnak résztvenni, ezzel lépést tartani képtelenek: szétporladnak és végső fokon magányos vad-ságban bolyongó egyedek jelölik a végzet útját, melyen népek örökre eltűnnek az emberiség társadalmából. Egyedül a fejlődés útját járó, az életigenlő népek tudják életigényeiket kicsikarni és kiharcolni. A hungarizmus tehát jelenti a tisztánlátás, a tökéletesség felé való haladás, az életigenlés eszmerendjét és az életreszóó igény gyakorlatát.

A boldogság és az igazság édes testvérek. Az igazság adja az ízet, a zamatát a boldogságnak, ennek borsasója. Az igazság ennél-

fogva éppen úgy, mint a boldogság csak megközelíthető. A hungarizmus ennél fogva arra törekszik, hogy eszmerendjében és gyakorlatában csak olyan igazságtalanság legyen, mely száz közül csak egynek fáj és nem kilencvenkilencnek. De tudja azt is, hogy el fog bukni, amint igazsága csak egynek lesz igazság és nem kilencvenkilencnek. A liberalizmusból fakadt összes rendszerek tehát mind el fognak bukni, mert csak egy százaléknak jelentenek igazságot és boldogságot, s kilencvenkilencnek igazságtalanságot és boldogtalanságot. Ez a mának megmásíthatatlan törvénye, melyet vérrel-vassal, könnyel, verejtékkel valósítanak meg a régi boldogságban és a régi igazságban csalódott és új igazságot, új boldogságot követelő népek.

Tényként megállapíthatjuk tehát, hogy földünk emberi történelmében megszületett és megszületendő minden eszmerendszer és azoknak gyakorlata mindenkor a boldogság megvalósítását tűzi ki céljába, az emberek ezért hozzák véráldozataikat, ezért vállalnak minden szenvedést és kockázatot. Megbuktak pedig mindig azért, mert nem valósították meg a hozzáfűzött reményeket.

Az elmúlt évezredek mérlegét tovább boncolgatva látjuk, hogy az ismert és tudott emberi történelem folyamán Kr. sz. után 1920-ig földgömbünkön csupán anyagi jószágkészletének birtokbavételéért folytattak kíméletlen harcokat. A cél tehát kimondottan anyagelvű volt. Így ne is csodálkozzunk, hogy ezekben az évezredekben csupán anyagelvű rendszerek tudtak kifejlődni, melyek elfojtottak minden erkölcsi és szellemi természetes követelményt. Az anyagelvű rendszerek az embert, a parasztot, a munkást, az értelmiségit, a nőt, valamint a katonát csak eszközként állították be célkitűzéseikbe, politikájukat a holt anyaggal csinálták. Csináltak tehát agrárpolitikát és tönkretették a parasztot. Csináltak iparpolitikát és tönkretették a munkást. Csináltak pénzpolicát és tönkretették a dolgozók megélhetését. Csináltak gazdaságpolitikát és tönkretették a család jólétét. Csináltak állampolitikát és tönkretették a nemzet és a nép lelkét, a nacionalizmust. Csináltak anyag- és erőpolitikát és tönkretették a nemzet egészséges társközösségét, a szocializmust. Csináltak területpolitikát és beállították a beteges, anyagelvű sovinizmust és materializmust. Csináltak házasságpolitikát és tönkretették a családot és a nőt. Csináltak mindennek a politikának megvédésére zsoldost és hivatalnokot és tönkretették a katonát és az értelmiségit. Ezek az anyagelvű rendszerek mindent megsemmisítettek, ami merev profit szemléletüknek ellenállott. A szabadságharcok, melyeket az elnyomott és érdekigába hajtott ember az évezredek folyamán viselt a saját maga, a föld, a munka, a család, a társadalom és a nép megbecsüléséért, céljukat azért nem tudták elérni, mert a mindenkor vezető réteg: az értelmiség nem állott hivatásának magaslatán, de nem is állhatott, mert nem vezető volt, hanem csak első kiszolgálója az érdekrendszereknek.

Az anyagelvűségnek ez a hosszú, évezredekén át tartó hatalma és uralma az ókorban az imperializmuson, a középkorban az univer-

zálizmuson és a feudálizmuson, az újkorban — ennek kezdetén — az abszolutizmuson, majd később a liberalizmuson nyugodott, hogy az újkor kimenetelében elérje a kapitalizmusban és az általa kiépített plutokrata önkényuralomban csúcsteljesítményét. Az évezredek hosszú során át szó sem volt tervszerű vezetésről, irányításról, észszerű és célszerű építőmunkáról. Csak kizsákmányolók és kizsákmányoltak voltak. Bárhogyan is változott nevük, lényegük mindenkor ugyanaz maradt.

Európa 1900 óta politikai, gazdasági és társadalmi vajadásban van. A liberalizmus vezető hatalmai: Anglia, Franciaország és az USA földgömbünk egész jószágkészletét közvetlenül vagy közvetve birtokba veszik, nem hajlandók arra, hogy belőle másoknak is jutassanak. Egyedül Európában közel 500 millió ember keresi az utat a megérdemelt és kiérdemelt jólét és megelégedés felé. Rádöbbenek az összes népek, hogy egész földünk teljes terjedelmében egyetlen zshiványtársaság karmai között van, mely nem termel, hanem lop és rabol; nem uralkodik, hanem bitorol; nem hatalmat gyakorol, hanem erőszakot követ el a józan ész, a józan lélek és az élet ellen. Annak dacára tehát, hogy földgömbünk gazdagsága folytán el tudja bősögesen látni és tartani a rajta élő összes népeket, mégis általános szegénység, nyomor, baj és kétségbeesés van. Az új világnézet, a nacionalizmusnak és a szocializmusnak új rendje és rendszere azonban rámutatott a bajok igazi forrására, legbensőbb okaira és megindította azt a harcot, melynek egyik végcéljában földgömbünk jószágkészletének tervszerű elosztása áll. Ez lesz történelmi életünk első igaz földosztása. A nacionalista és szocialista rendből születő új vezetőrétegnek tehát az lesz az első feladata és felelőssége, hogy az osztás nagy munkáját úgy végezze el, hogy ezzel megindulhasson a nacionalista és szocialista rendnek évezredekre szóló kulturális, civilizatorikus és technikai élete az európai nagytér földbékéjének, munkabékéjének és népbékéjének jegyében.

Az 1900, — tehát a 42 év óta vajúdó európai válságnak — mely 1930 óta földgömbünk teljes válságává fejlődik — fontosabb állomásait így állapíthatjuk meg: a sajtóban és az irodalomban szellemi mindenhatóságra szert tett zsidóság a marxizmus eszközével szembeállítja a munkásságot a polgársággal. A munkásnak bizonyítja, hogy nemzetközi szervezetre van szüksége, hogy a nemzetközileg megszervezett „bűdös burzsoázia” ellen eredményesen vehesse fel a harcot. A polgárságnak bizonyítja, hogy a szélsőségekbe menő nacionalizmusra van szüksége, hogy sikerrel felvehesse a harcot a nemzetközileg szerveződő „bűdös proletár” ellen. A két „bűdös”, akiknek bűdösségénél csak ostobaságuk volt nagyobb, egymásnak is ugrik. Ebben az áldatlan harcban Európa minden erkölcsi, szellemi és anyagi, valamint politikai, társadalmi és gazdasági külsterülete a zsidók közvetlen vagy közvetett hatalmába kerül. Az 1914–18-as világháború véglegesen megsemmisíti azt a polgári rendet, mely a nagy francia forradalom vértengerében született. Az 1914–18-as vi-

lágháború vértengerében elenyésző liberális polgári rend helyét ad keleten a zsidók által vezetett marxista diktatúrának és nyugaton az ugyancsak zsidók által vezetett plutokrata diktatúrának. A kapitalizmus és a marxizmus osztozkodnak a világon, mint zsákmányon. Ez az a két rendszer, mely 1919 óta Európa összes népeit is zsarnoki uralma alatt tartotta. 1927-től minden eszközt gátlás nélkül beállítanak abból a célból, hogy de facto és de jure is megteremthessék a zsidó világhuralmat. A totálisan megszervezett aljasság kezdte meg kíméletlen harcát egész földgömbünk ellen. 1930-ig az összes európai népek a marxista és plutokrata zsidó diktatúra malomkövei között morzsolódnak olyannyira, hogy majd minden nép vagy zsidó vezetőt kap, vagy pedig olyan kormányzati rendszert, melyet a zsidóság irányít. 1935-től kezdődően a pusztításnak és a rombolásnak ezt a nagy rohamát és fékevesztett mohóságát lélekzetelállító hirtelenséggel feltartóztatta és lefékezte a nacionalista és szocialista rendben megszervezett és egymásratalált itáliai és német nép és két lánglelkű vezére: Mussolini és Hitler. Ettől az évtől kezdődően 1939-ig, a totális aljasság minden eszközt igénybevett és szentté avatott, hogy az új világot jelentő nacionalista és szocialista rendszereket megbuktassa. Miután a politikai, gazdasági és társadalmi fegyverekkel vívott harcaiban csúfos vereségeket szenvedett, fegyveres erőszakhoz nyúlt és vérrel-vassal akarja kiirtani mindazokat, akik neki engedni nem akarnak és ellene szövetkeznek.

Ezzel elérkeztünk évezredes számadásunk és mérlegvizsgálatunk utolsó tételéhez, a legújabb korhoz, mely a most folyó világnézeti háborúval veszi tulajdonképpen kezdetét és vele nyit meg olyan korszakot, melyet az utókor úgy fog áldani, vagy átkozni, ahogyan az új nacionalista és szocialista vezetőréteg teljesíteni fogja történelmi hivatását és küldetését, vagy jóvátehetetlen kötelességmulasztását és kezdeti hibát követ el. Ez a hatalmas és minden eddigi méretet felülmúló világnézeti háború vérrel köteles lemosni és jóvátenni az évezredek óta elkövetett hibákat és bűnöket. Ennek a hatalmas harcnak más célja nem lehet, mint az 1900 óta szerveződő és megszervezett totális aljasságnak totális megsemmisítése, a nacionalista és szocialista alapon új világnézet kiteljesedése az európai népek élet-, társ- és sorsközösségében, mely politikai, gazdasági és társadalmi életösszhangon alapuló egységbe szervezi az európai nagytérrel és mely az ázsiai nagytérrel egyetemben földgömbünknek és jószágkészletének igaz irányító hatalma és igaz sáfára kell legyen.

A nagy, évezredekre visszamenő elszámolás és mérleg legnagyobb tanulsága — melyet nyíltan, őszintén, minden felesleges szégyenkezés nélkül meg akarunk állapítani — az, hogy a népeknek eddig nem volt vezetőrétege, értelmisége. Az új világnézet, melyet mi nacionalistának és szocialistának, magyar gyakorlatában és Délkelet-Európa életkörülményeinek megfelelően, Hungarizmusnak hívunk, vallunk és mint ilyent élni is akarunk és fogunk, kialakítja nagy népi szabadságharcában a parancsolóan szükséges természetes új társa-

dalmi rendet: az értelmiséget, a vezetőréteget, a totális nemzet politikai, gazdasági és társadalmi vezetésére és jóhasznára.

Nemzetiségvezetők! Testvérek!

Ez év október 18-án a munkás, november 22-én a paraszt hivatását rögzítettük. Megállapítottuk, hogy a paraszt a tiszta és egészséges nacionalizmus megtestesítője, a földbéke kifejezője, az egyedüli tényező, akivel munkás államunk alapját: a hungarista parasztállamot, valamint Európa népbékéjét biztosító európai földbékét meg kell és meg lehet építenünk; hogy a munkás a tiszta és egészséges szocializmus megtestesítője, a munkabéke kifejezője, az egyedüli tényező, akivel a hungarista munkaállamot és az európai munkaközösséget és munkás közösséget meg lehet építenünk. A paraszt és munkás munkáját azonban valakinek összhangba kell hoznia, ha azt akarjuk, hogy munkájuk a köz szempontjából eredményes és hasznos legyen. Kell tehát egy tényezőnek lennie, mely a kettőnek munkáját összefogja és mint a nemzetiszocialista világnézet gyakorlatát be is állítja. Ez a tényező: az értelmiség, a vezetőréteg. Ő az, aki egyedül képes arra, hogy a nacionalizmust és a szocializmust illő és természetes hivatásába állítsa, a gyakorlati állami, nemzeti és népi élet jóhasznára megszervezze és életösszhangjukból a nemzetiszocialista világnézet kialakítsa. Ő tehát az igaz és tiszta hungarizmus megtestesítője, a társadalmi béke kifejezője, a Pax Hungarica letéteményese. Ha mindennek híján van, nem értelmiségi, hanem proletár. A hungarizmusban megszülető vezetőrétegünknek határozottan tudnia kell, hogy a nemzetiszocialista világnézet alapjaiban elveti az eddigi rendszereket és megépíti azokat, amelyek végcéljukban a totális közösségeket látják jónak és hasznosnak. Az európai nagytér szempontjából három totális közösséget kell neki megszerveznie és megépítenie: a család, a nemzet és az Európa közösség totalitását. Ez a három totalitás egymástól elválaszthatatlan, egyik a másik nélkül nem állhat meg. Emiatt a hungarizmus az egyént csak a család, a családot csak a nép, a népet csak a nemzet, a nemzetet csak az Európaközösség totalitásában tudja ideológiai és gyakorlati felépítésében elképzelni. Más felépítés szerintünk nem nemzetiszocialista, hanem vagy érdeknacionalista, vagy érdekszocialista rendszer, mely éppen úgy el fog bukni és meg fog semmisülni, mint a zsidóérdeken épült plutokrata totalitás.

Minden nép saját adottságainak figyelembevételével építi fel nacionalista és szocialista új rendjét. Ezért nevezik itáliai gyakorlatát fasizmusnak, a németét „Völkische Bewegung”-nak, a spanyolét falangizmusnak és a magyar gyakorlatát hungarizmusnak. Vannak azonban egyesek, akik úgy mondják, hogy külön világnézet a fasizmus, mely nem más, mint az itáliai nép nézete a világról. És külön világnézet a nemzetiszocializmus is, mely viszont nem más, mint a német nép nézete a világról. Am legyen így. De ha ez így van, úgy viszont a hungarizmus is külön világnézet, mely viszont nem más, mint

a magyar nép nézete a világról. Ezzel egyrészt nem lesz kevesebb igazságunk, másrészt nem válunk kevésbé nemzetiszocialistákká. Ily módon a gyakorlatban az európai világszemléletnek három főirányzata van kialakulóban: Észak-, Északnyugat- és Kelet-Európában a nemzetiszocializmus; Délnyugat- és Dél-Európában a fasizmus; Délkelet-Európában viszont a hungarizmus. Fölvetődik ennél fogva a kérdés, hogy a három főirányzat közül melyik lesz az, amely Európában a gyakorlati állami, nemzeti és népi rendeknek és rendszereknek a leginkább fog alapul szolgálhatni.

A tapasztalatok alapján leszűrt megítélésünk szerint a fasizmus céljában a totális állam van. Azt vallja, hogy minden életkövetelés csak ilyen célkitűzés segítségével elégíthető ki, biztosítható és védhető legjobban. Nézete szerint az impériumban minden nép megvalósíthatja célkitűzéseit. Az alap tehát az állam. Minden hatalomnak, törvénynek, jognak ő az egyedüli forrása. Felépítése nem kizárólagos, hanem egyetemességre törekvő.

A német nemzetiszocializmusban — ahogyan mi nevezzük: Völkische Bewegung — viszont megállapítottuk, hogy céljában a totális fajta van, ebben is az északi fajta kiválasztottsága, egyedüli elhivatottsága és földgömbünk minden népe feletti felsőbbsege. Kiválasztottsága és elhivatottsága, valamint felsőbbrendűsége azonban nem mondvacsínált és a túlvilágról jött, tehát nem ellenőrizhetetlen, mint a zsidóké, hanem saját erejéből, rátermettségéből, természetesen adott fajtabeli minőségéből adódik. Úgy vallja, hogy minden életkövetelés csak ezzel a célkitűzéssel elégíthető ki, biztosítható és védhető legjobban. Felépítése kizárólagos, csak az árják számára nyitott. Ezek között is a vezetőszierepre azonban csak az északi fajta hivatott. Minden hatalom, jog és törvény alapja tehát a fajtaból ered.

A hungarizmus céljában viszont a totális nemzet áll. A hungarizmus nemzet alatt olyan természetes és parancsolóan szükséges élet-, társ- és sorsközösséget ért, melyet életterében az erre mindenkor hivatott vezetőnép szervez politikai, társadalmi és gazdasági egységbe és annak felelős vezetésére csak egyedül ő képes és hivatott. Ennél fogva mindazok a népek, amelyek megállapítják szükség-szerű egymasrautaltságukat, tehát megállapítják életterük parancsolóan szükséges közösségét is és elismerik a vezetőnép vezetésre szóló elhivatottságát: totális nemzetet alkotnak. A hungarizmus azt vallja, hogy minden életkövetelés csak ily célkitűzéssel elégíthető ki, biztosítható és védhető legjobban, a hatalom, a jog és törvény alapja ennél fogva a totális nemzet. Tényként vehető, hogy a népben a nacionalizmus elfajulhat sovinizmussá, a szocializmus elfajulhat materializmussá, ellenben a totális nemzetben mindez nem lehetséges, mert csak a totális nemzet jelentheti a tiszta és egészséges nacionalizmus, valamint a tiszta és egészséges szocializmus összhangoltságát. Ha a vezető nép nem áll hivatása magaslatán, erre a tiszta és egészséges összhangolásra képtelen. Az élettér szétesik és vagy politikai, vagy

gazdasági, vagy társadalmi imperialisztikus akarások, törekvések könnyű zsákmánya lesz. Hungarizmusunkban ennél fogva azt valljuk, hogy Európa népei az élet-, társ- és sorsközösség szükségéből totális nemzetekké fognak integrálódni. Meg fog tehát születni parancsoló szükségből a germán nemzet, a latin nemzet, a szláv nemzet a vezető nép felelős akarata alatt, mint ahogyan a hungarizmusban a magyar nemzet is parancsolan szükségből jön létre a magyar nép felelős akarata és vezetése alatt. Az így megalakult nemzetek fogják képezni életösszhangjukban az európai nagytér teljes politikai, gazdasági és társadalmi egységét.

A hungarizmus tehát tényleg világot szemlél. Ideológiáján és gyakorlatán keresztül magyar népünk tényleg tudatosan nézi a világot, felfogása van földgömbünk minden erőtenyezőjéről, hatásukról és viszonyukról. Felfogásának pedig olyan szilárd erkölcsi alapot adott, amelyet bárki nyugodtan, minden bizalmatlanság és féltékenységgel nélkül elfogadhat. De mert ez és ilyen a felfogásunk földgömbünk-ről, Európáról, a közel jövő és távolabbi jövő józan ésszel és íélekkel kikövetkeztethető rendszereiről, éppen ezért igen komolyan és félreérthetetlenül le kell szögeznünk azt az alapvető törvényünket, hogy az a nézetünk akkor is változatlanul fennállana, ha életterünkben egyetlen más nép sem lett volna hont és nem alkotna velünk közös hazát. De azt is, hogy abban az esetben, ha tényleg azt akarjuk, hogy Európa népei sorsazonosságban éljenek, megnyugtathatóbban nem oldhatjuk meg az európai problémákat és az európai nagytér rendezésének nagy kérdését, mint olyan elvek gyakorlati beültetésével, amelyeket magyar népünk a hungarizmus ideológiáján és gyakorlatán keresztül meglátott, magáévá tett, kikristályosított, nem rejt „véka alá” és vezető hivatásának felelős tudatában az Európát rendező vezető hatalmak megítélése elé mer bocsátani, mert egyáltalában nem fogunk velük szégyent vallani.

Az életterünkben élő népek nemzetünk tartozékai, jóban-rosszban örömben-bánatban, jólétben-megpróbáltatásban, elválaszthatatlanok és szerves részét képezik. Adottságaiknak megfelelően alakítják ki nemzetünkben azt a nemesebb és magasabb élet-, társ- és sorsközösséget, mely egyedüli biztosítéka és záloga életterünk jólétének és biztonságának. És hogy ez így is épüljön, így is legyen és így is maradjon: ez a második feladata és felelőssége a hungarizmusban megszülető értelmiségünknek. Egyúttal ez határozza meg félreérthetetlenül hatalmi helyét és jogát is nemzetünknek Délkelet-Európa és az Európa-közösség vezetésében.

Nemzettségvezető Testvérek!

Megrajzoltuk a népek évezredes történéseinek összefoglaló, nagy képét, meghatároztuk, hogy ezekből hogyan alakult ki parancsoló szükségből a nemzetiszocializmus diadalmas világnézete és világképe, ez a nagy élet- és sorsfordulója az emberiségnek és egész földgömbünknek, valamint megjelöltük a gyakorlati rendszerépítés lehetséges

három fő irányzatát is. Meg kell még ismernünk azokat a tényezőket, melyek minden közösségnek alapjai és irányítói.

A hungarizmusban szerveződő totális nemzetnek mindenkor öt erőtenyezője van: a munkás, a paraszt, az értelmiségi, a nő és a katona. A paraszt a nemzetfenntartó, a munkás a nemzetépítő, az értelmiségi a nemzetvezető, a nő a nemzetmegtartó, a katona a nemzetvédő. Totális nemzetről csak úgy beszélhetünk, ha meg van benne az öt erőtenyező és ezek birtokában is vannak sajátos hivatásuknak. Van azonban még egy réteg, mely a francia nagy forradalomban tudatosult, de azóta sem tudta helyét megtalálni, helykeresés közben rajtavesztett, felmorzsolódott, már csak csökevényeiben található, ezek is erőteljesen felszívódnak más, természetes társadalmi rétegekben, vagy az élettől követelt új természetes társadalmi rétegalapozás munkáját végzik. Létrejött a parasztság és a munkásság rétegeiből, de azután elszakadt tőlük. Ez a polgárság. A hungarizmus öszintén megállapítja, hogy polgárság nincs, hogy polgárság a marxizmusban, a kapitalizmusban és a plutokrata rendszerekben hatalmas többségében teljesen elproletárosodott, míg elenyésző részéből a plutokrata rendszertől elfogadott kisebb-nagyobb tőketulajdonosok lettek.

A polgárságot azonban mégis vizsgálat tárgyává tesszük, hogy ebből levonhassuk az értelmiségre vonatkozó tanulságokat.

A polgárság ranglétrájának legfeljén megállapíthatjuk a marxizmustól keresztvíz alá tartott, a liberális szociológiában is „úgy nevezett” burzsoáziát, a pénz, a kereskedelem, az ipar, a termelési eszközök tulajdonosait, akik a kapitalizmus kiformalói és kialakítói, a plutokrata rendszerek egyedüli élvezői.

Az érdekes, de teljesen életképtelennek bizonyult létra legalján állnak a nyárspolgárok, azok, akik a proletársorsból küzdötték fel magukat a burzsoázia zajos, vagy kevésbé zajos elismerése közepette. Ezek utálják legjobban a proletárt. Nagyon helyesen, mert hiszen ők is onnan kerültek ki és nagyon jól tudják, hogy ki az. De bámulják leginkább a burzsoáziát, nagyon helyesen, mert még nem tudják, hogy ki az. Ezek a nyárspolgárok. Egész Európában kivétel nélkül az egyes szociáldemokrata pártok tagjainak sorából kerültek és kerülnek ki még ma is.

E legfelje és legalja között helyezkedtek el a többiek felülről lefelé, megállapíthatóan körülbelül a következő sorrendben:

az ipari középosztály, mely magában foglalta a kisebb-nagyobb tőketulajdonosokat;

a hivatalnokok, a papok, a bírák, az igazgatás, a nevelés és oktatás tényezői, az orvosok; gazdasági vonatkozásban tulajdonképpen ők is proletárok, miután nem tőketulajdonosok, hanem csupán munkaerejüket és szakképességüket bocsájtják a plutokrata rendszer rendelkezésére;

lejjebb egy lépcsőfokon állottak a magánalkalmazottak, akik ugyanúgy mint a hivatalnokok, gazdasági szempontból kimondottan proletárok; megállapítható, hogy ebből a rétegből még fellelhető csökevény az, amely leginkább keres kiutat a mának zűrzavarából;

az utolsó előtti fokon, tehát a nyárspolgár előtt láttuk a szabadfoglalkozásuak nagy csoportját: orvosok, ügyvédek, mérnökök, írók, művészek, színészek, ujságírók; ezeknek élharcosai vagy mondjuk inkább a plutokrata-burzsóázia által kiválasztottak elérték ugyan a legcsúcsát is ennek a fura társadalmi rendnek, hatalmas többsége azonban kimondottan a szélsőségek útját járta és elkalandozott egészen az anarchizmusig és a nihilizmusig; ők adták annak a számandó csoportnak utánpótlását, melyet a liberalizmus hajótörötteknek nevezett, mi talán helyesebben létratorítottaknak nevezhetnénk; utálják a nyárspolgáriasságot, — ebbe beleértik természetesen a számukra elérhetetlen burzsóázia csúcsát is, — de utálják az úgynevezett hordaszocializmust is, melyet az általános elproletárosodásban láttak kiteljesedésben; világfájdalmasan állapították meg, hogy a minőség kipusztul és belefut a mennyiségbe; tragédiájuk azonban mindig az volt, hogy mindezek dacára sem tudtak maradéktalanul újjászülni, új társadalmi rendszerek számára sem.

Minden fölösleges szenvedés nélkül megállapíthatjuk azt aényt, hogy az úgynevezett polgári réteg teljesen felmorzsolódott. A még fellelhető csökevényét igen helyesen középosztálynak nevezte el a liberális szociológia, mert nem tudta elhelyezni sem a plutokraták, sem a proletárok közé. Tehát nemcsak az élet, hanem még a tudomány sem tudott vele mit kezdeni. Ebben a középosztályban él és virul az, amit talán a legtalálébban a félelem ideológiájának tudnánk nevezni. Társadalmunknak ez a része abban az állandó félelemben és rettegésben él, hogy a kiválóan megszervezett nemzeti polgárok malomkövei között tönkremorzsolódik. A plutokrata rendszereknek az volt mindig a nagy szerencsájük, hogy ez a középosztály nem tudott megszerveződni, mert ha ez szüntette volna be a munkát — akárcsak egyetlen napra is, — térdencsúszott volna elébe plutokrata és proletár egyaránt.

A hungarizmus ideológiája és gyakorlata ezekből a tudományos és gyakorlati tényekből szűrte le azt a fontos megállapítást és a belőle fakadó elhatározást, hogy ezt a középosztályt, mely szaktudásánál fogva igen értékes és nélkülözhetetlen rétegét képezhetné minden természetes társadalmi rendnek, meg kell mentenie a végpusztulástól. Ezt viszont úgy akarja és fogja is elérni, hogy tudatosítja benne, hogy szaktudásánál fogva ő is azok közé tartozik, akik felelős vezetésre hivatottak. Ezt a nagy szerepet azonban eddig betölteni azért nem tudhatta, mert annak dacára, hogy a leghatalmasabb tőke, a tudás birtokában és kisajátíthatatlan tulajdonában van, mégis tehetetlen volt, kiszolgáltatott volt és mert mesterségesen vagy erő-

szakosan megakadályozták abban, hogy ezt az őt is megillető helyét elfoglalhassa. A hungarizmus ennél fogva minden egyes társadalmi rétegünk értelmisége számára jelenti azt a szabadságharcot, melynek végcéljában az értelmiségnek vezetésre való elhivatottsága és vezetésre való joga áll.

Nemzetvezetésünknek gerince, az államvezérkar gerince lesz, melynek főfeladata életterünk erkölcsi, szellemi és anyagi jólétének biztosítása. Ennél fogva ő a területgazdálkodás, az anyaggazdálkodás és az erőgazdálkodás tervező, szervező, vezető és ellenőrző legelső és legfontosabb szerve. Ez a kar biztosít helyet, munkát és felelősséget értelmiségünk kiválóságainak, akik úgy szaktudásban, valamint világnézeti felfogásban vezéregénységek és személyiségek. Nemzetünk hűz megingatathatlanul hűségese, erejében és elhivatottságában rendületlenül hisznek.

A közösségi alaptényezők közül a három legerősebb, legteljesebb a vallás, a nacionalizmus és a szocializmus. Ezt a hármat mindenkor a legélesebben szembehelyezték egymással a szabadkőművesség, a zsidók és a plutokrata rendszer képviselői, valamint bérencsei, mondván, hogy olaj, tűz és víz, melyek sohasem fértek meg egymással. Nagyon jól tudták ezek az ipsék, hogy visszavonhatatlanul végük van, eltűnnek, ha ez a három élettényező egyszer életösszhangba kerül. Hungarizmusunkban azt valljuk, hogy a vallás, a nacionalizmus és a szocializmus élettényezők, melyek nem vetélytársak, hanem egymásnak parancsolóan szükséges kiegészítői. A hungarizmus erkölcsi alapjában a vallás, szellemi alapjában a nacionalizmus és anyagi alapjában a szocializmus a mag és az erőtényező.

A vallás hivatott sáfárai engedték, hogy a plutokrata rendszerekben az egyházak anyagelvű nézeteket elfogadjanak s úgy vélik, hogy Isten azért állította be őket, hogy az embereken uralkodjanak. Ennek az állapotnak és felfogásnak el kell tűnnie, ha az egyházak súlyt helyeznek arra, hogy a népek elfogadják és szükségesnek tartsák az ő közbenjárásukat az abszolút felé. Véleményünk, hogy az őszövetség körüli vita fogja megindítani azt a nagy reformációt, — akár az egyházon kívül, akár belül —, melyre az egyes egyházakban feltétlenül szükség van és amely nélkül nem tudják betölteni azt a hivatásukat, melyet tőlük úgy Isten, mint ember egyaránt parancsolóan követelnek. Nem képezheti a hungarizmus feladatát, hogy az egyes egyházak dogmáit megvédje. A vallást védjük, védeni is kell és védelme szükséges is, gyakran még a magukról megfeledkezett egyházakkal szemben is. A dogmákhoz nem nyúlunk, de semmi körülmények között sem fogunk beállni dogmaörnek. Meggyőződésünk ugyanis, hogy az új világnézet az életnek nemcsak szellemi és anyagi oldalát fogja elhatárolni megváltoztatni, hanem befolyásolni fogja az erkölcsi oldalát is. És elő fogja idézni azt, hogy egyrészt az egyes egyházak könnyű szívvel levethessék magukról az anyagelvűséget minden megbotránkoztató sallangjával együtt, másrészt, hogy létrejöhessen a parancsolóan szükséges életösszhang az egyházak és az új világnézet,

valamint a kialakuló új világrend között. Mi tehát nem más vallást és más egyházakat akarunk, hanem tiszta egyházakat követelünk. Erre pedig jogunk van.

Tapasztaljuk, hogy a vallás különböző, dogmatikus egyházdiktatúrákba merevedik, ha nincs meg a nacionalizmussal és a szocializmussal a parancsolóan megkövetelt életösszhangja, de ezeket elveti és távol tartja. Megnyugtathatunk mindenkit, de különösen azokat, akik féltik tőlünk a vallást, hogy mi mindenkor megadjuk Istennek, ami Istené, de ez nem fog bennünket visszatartani attól, hogy Isten és nemzetünk nevében és érdekében elvegyük az egyházaktól azt, ami isteni rendelés szerint sem az egyházaké.

Az új világnézet a népek valóságos és tényleges értékein nyugszik. Így az igaz és tiszta nacionalizmuson, mely nem más, mint egy nép szellemi életének foglalata, tartalma, kifejezője. Sovinizmussá fajul az a nacionalizmus, melynek nincs meg a parancsolóan szükséges életösszhangja a vallással és a szocializmussal, ezeket elutasítja és távol tartja. Ez az elfajuló nacionalizmus mindig imperialisztikusan tör előre céljai elérésére. A liberalizmus volt a melegágya a sovinizmusnak, a hungarizmus viszont előfeltétele az igaz, egészséges nacionalizmusnak. Nagyon tévednek tehát azok a se nem hivatalos, se el nem hivatott személyek, ha azt gondolják, hogy a hungarizmusra ráfoghatják a „túlzott” sovinizmus vádját csak azért, mert felfogásaink nem egyeznek az európai új rend felépítését és gyakorlatát illetően.

A liberalizmus melegágyában megszületett marxizmus csak igen nagy jóindulattal nevezhető szocializmusnak. Tulajdonképpen nem szocializmus, hanem zsidó anyagelvű világszemléletnek megfelelően beállított anyagelvű uralmi rendszer. A szocializmushoz csak éppen annyi köze van, hogy ennek áltatásával a cselekvésre leginkább hajlamos társadalmi réteget, a munkást beállíthassa eszközként önös célkitűzéseinek szolgálatába.

A hungarizmusban a szocializmus anyagi életünk foglalata, tartalma, kifejezője. Jelenti a parancsolóan szükséges társadalmasságot, gyakorlati kifejezésre juttatja az egyénnek nemes társadalmasságát. Ha ennek az erőtenyezőnek hiányzik két élettársa, a vallás és a nacionalizmus, materializmussá torzul, mely összes célkitűzéseit ugyancsak imperialisztikus úton akarja megvalósítani. A liberalizmus volt mindenkor melegágya a materializmusnak is, a hungarizmus viszont előfeltétele az igaz, egészséges szocializmusnak.

Tisztában vagyunk azzal, hogy életterülnknek szervesen kell beépülni az Európa nagytérbe. Azzal is tisztában vagyunk, hogy ennek a nagy térnek közös politikai, gazdasági, és társadalmi célkitűzéssel kell bírni, melyeket közös erőfeszítéssel kell megvalósítanunk. Tudjuk, hogy adottságainknak megfelelően részt kell vállalnunk ebből a közös munkából, mindezt természetesen és parancsolóan szükségesnek is tartjuk. De mindezt saját erőnkől, saját erőtenyezőinkkel akarjuk végrehajtani és elvégezni. A mi parasztunkkal, munkásunk-

kal, értelmiségünkkel, gazdasági, kereskedelmi tényezőinkkel, mert tudjuk, hogy erre képesek vagyunk és ennek ténybeli, alanyi és tárgyi előfeltételei meg is vannak. Mi megköveteljük a teljes feladatot és vállaljuk is érte a teljes felelősséget. Mi totálisan akarunk kapcsolódni az európai nagytérbe, de csak totális nemzetünkkel. Amennyiben képtelenek volnánk hivatásunk betöltésére és feladatunk végrehajtására: úgy ezt a képtelenségünket ridegen meg lehet és meg kell állapítani az Európaközösség érdekében. De ugyancsak az Európaközösség érdekében erre való képességünket tőlünk elvitatni nem lehet mindaddig, míg képtelenségünket be nem bizonyítja az élet. Értelmiségünk harmadik feladata és felelőssége ennél fogva abban csúcsozódik, hogy alapjait képezze a mi erkölcsi, szellemi, anyagi, valamint alanyi és tárgyi vezetőképeségünknek.

A hungarizmus nem faji türelmetlenség, hanem a fajnemesítés alapján áll. Tehát nem azért zárja ki az egyes fajtaikat életteréből, mert türelmetlen velük szemben, hanem azért, mert az életterünkben élő népek fajtabeli tisztaságát és nemességét akarja biztosítani. De nem állunk a szellemi türelmetlenség alapján sem, hanem a szükséges életösszhang alapján, mert úgy látjuk és tapasztaljuk, hogy minden életterben kialakult már az a szellem és az általa követelt gyakorlati világszemléleti irányzat, mely abban az életterben igaz, szép és jó. De igazán hasznossá csak abban az esetben válik, ha életösszhangban tud együttmunkálkodni az összes életterekben kialakult szellemi és gyakorlati irányzatokkal.

A vallás, a nacionalizmus és a szocializmus életösszhangja eddig azért nem sikerült, mert a zsidóság pusztá jelenlétével azt lehetlenné tette, mindenkor szétbontotta és mindegyiket saját anyagelvű világszemléletének megfelelően eltorzította. A zsidóságot tehát feltétlenül el kell távolítani minden európai nép testéből, nem maradhat meg tehát az európai nagytérben és olyan helyet kell kiutalni számára, amelyiken nem lehet többé ártalmára egyik népnek sem és amelyiken megépítheti és kiépítheti sajátos felfogásának megfelelő gyakorlati világát; rég óhajtott célját és vágyát: az önálló és a független és a szabad és a demokrata zsidóállamot, melyben mindig béke lesz, mindig kenyér lesz, mindig munka lesz. De éppen ezért nem ök, hanem mi fogjuk megállapítani, hogy a zsidóság számunkra méreg-e vagy nem. A pestisbacilus is megvan győződve ártalmatlanságáról és ártatlanságáról, de az embereknek ennek dacára mégis hatalmasan más véleménye van. Elismerjük, hogy a pestisbacilus nem tehet róla, hogy az, ami. De viszont ne vegye rossznéven, ha viszont nekünk nem telik örömünk semmiféle dögvészben és védekezésünk ellene.

Különösen az értelmiségünk vegye tudomásul a letagadhatatlan ténytet, hogy a zsidóságnak — kiválasztottságának hosszú évezredein kívül — a jó Isten különös és elnéző kegyelméből kerekén két évszázad állott rendelkezésére, hogy megmutassa és bebizonyítsa, hogy hatalma teljében mit tud alkotni. Az orosz nemzetben kerekén 180

millió lélek állott rendelkezésére közel 25 éven át, minden hatalmi eszköznek felelős birtokában és korlátlan tulajdonában, hogy minden szépet, jót és igazat megvalósítson a világnak úgyszólván leggazdagabb életterületében és abban tényleg visszaállítsa az elveszett földi paradicsomot. És amit a gyakorlatban tényleg tett: az iszonyatos! Önmaga bizonyította be, hogy már természeténél fogva teljesen képtelen vezetésre, szervezésre, alkotásra, hogy természetét csak negatív oldal felé tudja kiélni: a rombolásban, a pusztításban. A hungarizmus értelmiségének negyedik és apostoli feladata, valamint felelőssége, hogy a zsidókérdés lényegét minden egyes alkalommal hirdesse, erre minden kínálgató alkalommal rámutasson és a zsidókérdés megoldásában kezdeményezéseit ne vezessék álszemérem, álembriesség, mert ezekre csak rá fog keservesen fizetni ő is, nemzete is, fajtája is és minden, ami él és életet követel.

A hungarizmus egyik legfontosabb erőtenyezője a vezetőréteg, az értelmiség. Meg kell állapítanunk, hogy a liberalizmus és a kapitalizmus által kitermelt úgynevezett vezetőréteget nem tudjuk és nem is lehet beállítanunk kezdeményezésünkbe, mert őket a zsidók szemelték ki, kíváncsiuk választotta ki, szemléletük hagyta jóvá. Minkünk új vezetőket kell kiválasztanunk a parasztságból, a munkásságból és a teljesen elfojtott középosztályból. A hungarizmusnak ki kell nevelnie saját elitjét, meg kell építeni saját szalonjait, ahogyan azt valamikor a liberalizmus is megcselekedte, amelynek akkoriiban esze ágában sem volt, hogy átvegye az abszolutizmus elitjét, hanem azt tudatosan vagy elszorvasztotta, vagy kipusztította. Ez helyes is volt. A mi elitünk kialakítása kérdésében ugyanezt a helyes cselekedet megköveteli az ész és az értelem is. A hungarizmusnak alaptörvénye, melyet értelmisége számára kötelezővé tesz, ez:

ha választania kell nemzet és alkotmány, igazság és jog, élet és törvény között: úgy kötelessége, hogy mindenkor a nemzetet, az igazságot és az életet válassza, mert tudnia kell, hogy ez a három az örökké való. Az alkotmány, a jog és a törvény szükséges, de múltó formák, melyeket a nemzet akkor és úgy cserélhet ki, mint azt a meglátott új igazsága, új valósága és új szabadsága megkövetelik, tehát ahogyan az új élet akarása és akarata benne és általa formailag is kifejezésre akar jutni. Új életének megfelelően állapítja meg tehát azokat a kereteket, melyek között élni és halni kíván és életét követeli. A hungarizmusnak is meglesznek tehát az ő alkotmánya, az ő jogi alapja és az ő törvényei, de ezek nem lehetnek hasonlatosak a liberalizmuséhoz, vagy ezzel egyenlőek és természetesen nem belőle fognak származni. Nem alkotmányfolytonosak, jogfolytonosak és törvényfolytonosak lesznek, hanem nemzetfolytonosak, életfolytonosak és igazságfolytonosak.

Nemzetségszervezők! Testvérek!

Hungarista értelmiségünk hivatása, feladata, kötelessége és felelőssége ellenében egyetlen követelményt támaszt parancsolóan,

megalkuvást nem tűrve: politikai, gazdasági és társadalmi valóságát az ő felelős vezetése alatt álló hungarista Magyar Birodalomnak.

Meggyőződésünk, hogy ez a minden idők legnagyobb és legvéresebb katasztrófája végeredményben meg fogja adni minden létezőnek igaz értelmét, igaz tartalmát, igaz hivatását, igaz keretét, igaz kifejezőjét és igaz helyét. Tehát a parasztnak, a munkásnak, az értelmiségnek, a nőnek és a katonának éppenúgy, mint a vallás, a nacionalizmus és a szocializmus életháromságának és így tovább az összes értéktényezőknél.

Úgy állítják rólam, nem szeretem a köztisztviselőket, a középosztályt, az értelmiséget és osztálpártot szervezek. Természetes, hogy ez megint hazugság. Egész hungarizmusunk nem osztálpártot jelent és épít, hanem népmozgalmat, mely a társadalomnak minden rétegét átöleli, mozgalmából senkit nem rekeszt ki. Megállapítható, hogy vannak ugyan egyesek, akik önmagukat rekesztik ki, de ezek még egyáltalában nem jelentik sem a köztisztviselőket, sem a középosztályt, sem az értelmiség teljes rétegét, de még csak hivatott vezetőit sem. A hungarizmusban született értelmiségünk az, amely a mi teljes politikai, gazdasági és társadalmi életünknek, dolgozó nemzetünknek, fegyveres nemzetünknek és nemzetünk totalításának fogja adni nemzetfelelős vezetőit.

Igen erősen kell harcolnunk az álnemzetiszocializmus és az álhungarizmus ellen. Mind a kettő ellen egyszerű a védekezésünk. Egyszerű pedig azért, mert félreérthetetlenek, rendíthetetlenek és álhatalosak vagyunk. Emlékezzünk vissza és állapítsuk meg a következőket:

Öt évvel ezelőtt azt mondták, hogy vándoroljunk ki Délamerikába.

Négy évvel ezelőtt azt mondták, hogy fantáziátlan fantaszták vagyunk.

Három évvel ezelőtt azt mondták, hogy németbérencek vagyunk, nemzetárulók vagyunk, hogy a németeket hívjuk be ebbe az országba; két évvel ezelőtt azt mondták, hogy zöldingbe bujtatott kommunisták vagyunk és tébolyodott örült áll az élükön, egy évvel ezelőtt azt mondták, hogy németellenesek vagyunk, akadályozzuk ennek a rendszernek tengelypolitikáját. Ma pedig mit mondanak? Azt mondják, hiszen mi is ugyanezt akarjuk. Ebből az elmúlt öt évből állapítható meg leginkább a mi félreérthetlenségünk és az ő kétszínűségük, a mi rendíthetlenségünk és az ő hintázásuk. A mi állhatatosságunk és az ő konjunktúrázásuk.

Úgy mondják, hogy az igazságot nem kell külön megszervezni, az önmagát szervezi. Ez nem igaz. Ha valaki arra vár, hogy az igazság önmagát megszervezi, arra ébred, hogy más szervezi meg saját hasznára. Mindaz, ami életet követel, így az igazság is, szervezetét is megköveteli. Nem igazság azonban az igazság, ha az ember nem illeti gyakorlati életébe, legfeljebb csak írott vagy csak mondott malszta marad.

A hungarizmusban acéllá kovácsolódott értelmiségünknek vállalnia kell minden áldozatot, minden kockázatot, minden szenvedést, hogy méltó legyen hivatására és joggal követelhesse meg azt a helyét államhatalmi felépítésünkben, mely a hungarista Magyar Birodalom dicsőségét, nagyságát és boldogságát szolgálja. A család, a nemzet és az Európaközösség csak így törvényesíthető, csak így biztosítható és csak így védhető jó hasznára.

Kitartás!